

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

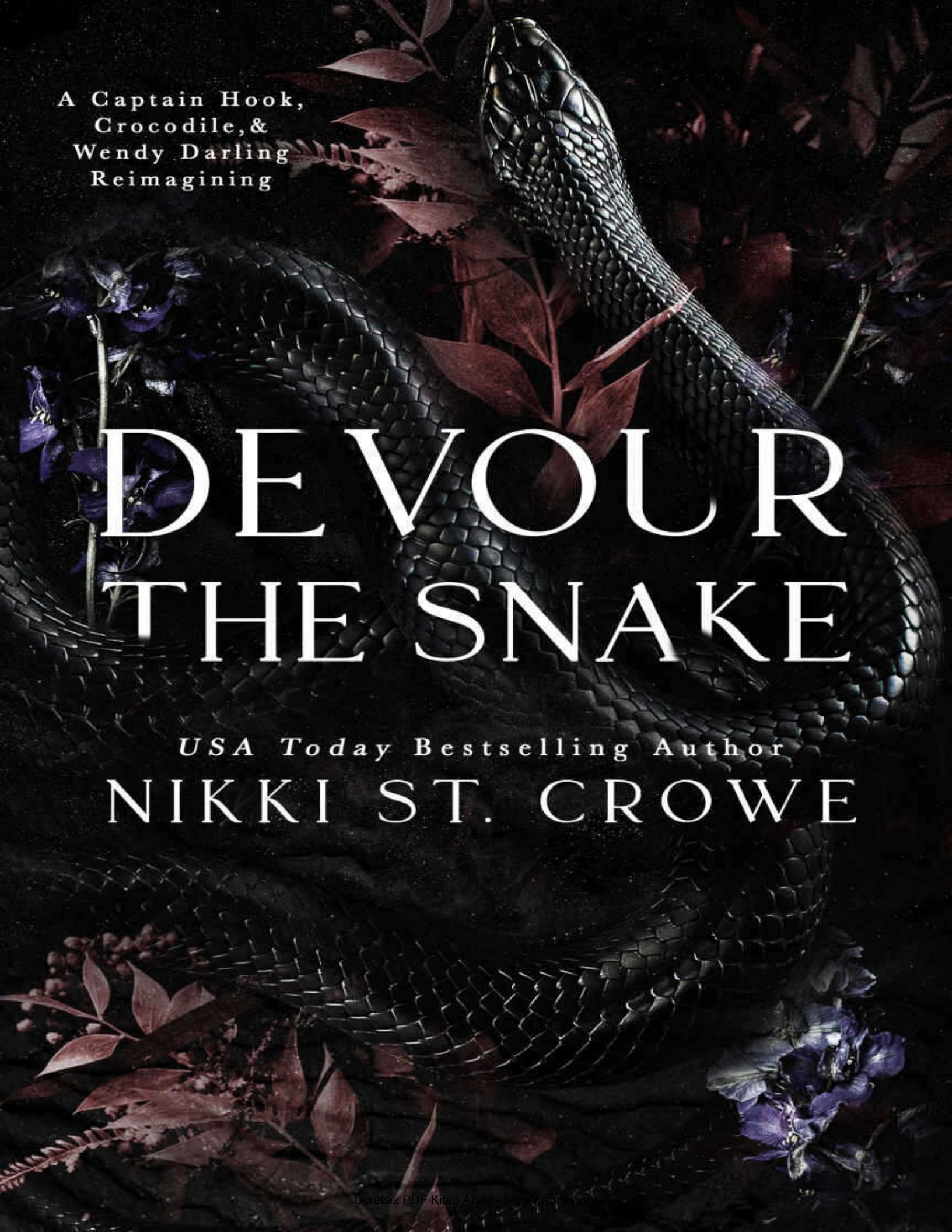
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black snake with a glossy, scale-like texture is coiled in the center of the image. It is surrounded by dark red, pointed leaves and several small, delicate purple flowers. The background is dark and moody, with the snake's head raised and facing towards the top right.

A Captain Hook,
Crocodile, &
Wendy Darling
Reimagining

DEVOUR THE SNAKE

USA Today Bestselling Author
NIKKI ST. CROWE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

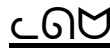
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Kaptan I Io tamam, Crocodile, Œ
We ndy Dar lin g Rcim aginin g

DEVOUR THE 3NALE

NIKKI ST. C ROWE

NIKKI ST CROWE

Telif hakkı © 2026 Nikki St. Crowe

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu eser bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu eser bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Emily Wittig Design

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarısı](#)

[Teşekkür](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26 Epilog](#)

[Nikki St. Crowe'un diğer](#)

[eserleri](#) [Yazar hakkında](#)

İÇERİK UYARISI

Açık saçık dil, şiddet, istismarcı ebeveyn, çocuğa sözlü tacizde bulunan/aşağılayıcı dil kullanan ebeveyn, cinsel kimlikle ilgili içsel çatışmalar/ebeveyn istismarı nedeniyle içsel çatışmalar, açık saçık cinsel içerik, eşin koma/ölümünden bahsedilmesi, kan içme, esaret/tutsaklık, itaat, intihar, savaş, ailenin ölümü

Nikki'nin tüm eserlerinin daha kapsamlı bir listesi için lütfen aşağıdaki web sitesini ziyaret edin.

<https://www.nikkiscrowe.com/content-warnings>

TEŞEKKÜRLER

Bu seri, birçok kişinin yardımı olmadan mümkün olamazdı.

Öncelikle, Devourer of Men'i ve James Hook ile Crocodile arasındaki ilişkiyi hassasiyetle okuyan Jeff'e teşekkür ederim.

Asha'nın hassasiyetle okunması ve Devour the Snake'in beta okuması için Kylie @kylies.booknook'a çok teşekkür ederim!

Bu karakterleri doğru ve saygılı bir şekilde tasvir etmeme yardım ettikleri için onlara sonsuza kadar minnettar kalacağım. Bu seride kalan herhangi bir hata veya yanlışlık tamamen bana aittir.

Ayrıca, Lost Boys ve James, Roc ve Wendy'i tekrar tekrar okuduğunuz için siz okuyuculara da teşekkür etmek istiyorum. Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.

Ne istediğini tam olarak bilen tüm kızlara

BİRİNCİ BÖLÜM

HOOK

YEDİ ADA'NIN ELLE ÇİZİLMİŞ HARİTASI, PORTAGE HALL'UN ARKA DUVARININ TAMAMINI KAPLAMAKTADIR.

Portage Hall'un arka duvarını kaplamaktadır.

Kuzeybatı ucundaki Winterland, karla kaplı dağlarıyla en kuzeyde yer alan, denizi hakimiyeti altında tutan en büyük adadır. Onu, birçok limanı ile ikinci en büyük ada olan Darkland izler. Ardından, haritanın geri kalanında Neverland, Everland, Summerland ve Pleasureland gelir ve kara parçaları yavaş yavaş güneye doğru ilerler. Lostland ise elbette hiçbir yerde bulunmaz. Bir yerlerde var olduğu bilinir, ancak hiçbirimiz oraya nasıl ulaşılacağını bilmiyoruz.

Şu anda Summerland kıyılarında bir siren sürüsü görüldüğüne dair raporları tartışıyoruz. Yıllar önce, Smee ve ben, sirenlerin çiftleşme sezonunun başında kendimizi sirenler tarafından kuşatılmış bulmuştuk. Neyse ki, Summerland'daki antropoloji uzmanlarından biri bizi uyarmıştı ve biz de onların bölgesini geçerken durmadan müzik çalan bir lavta çalgıcısı tutmuştuk.

Birkaç hafta sonra olsaydık, hiçbir müzik onları uzak tutamayacağı konusunda uyarıldık.

Ve şimdi Smee'yi düşünmek başımı ağrıttıyor.

Neverland'den ilk ayrıldığımdan beri onunla konuşmadım.

Onu bu kadar uzun süre görmediğimi sanmıyorum.

Bazen kendimi dalgın dalgın ona dönmüş buluyorum, sanki o da benimle aynı odada gibi, ama sonra onun orada olmadığını hatırlayınca kalbim sıkışıyor.

Her zaman birlikteydik ve şimdi onun varlığını hafife aldığımı anlıyorum.

"Zaman her zaman çok önemlidir," diyor Yal Mertz. "Yolumuzdan sapmayız."

O, tüm ithalat ve ihracattan sorumlu Darkland Portage Bakanı. Birkaç hafta önce, meraktan Portage Hall'a girdiğimde tanıştım onunla. Gemilerin konuşulduğu yerlerden uzak durmam çok zor.

"Sirenlerin çiftleşme sezonunun ortasındasınız," diyorum. "Gemilerin geri dönmesini istiyorsanız, nakliye rotalarını daha kuzeye kaydırmanız gerekiyor."

Bakan olarak Yal, tüm haritalar ve programlardan sorumludur. Tüm deniz canlılarının çiftleşme mevsimlerini bilmemek sadece kötü bir davranış değil, aynı zamanda tamamen sorumsuzluktur. Bu işte nasıl bu kadar ilerlediğini asla anlayamayacağım. Nepo erkek arkadaşı olarak etiketlenmekten endişe duymasaydım, onun kovulmasını isterdim. Bazı erkekler, Darkland'da sadece iki aydan biraz fazla süredir bulunduğumu göz önünde bulundurarak, Ticaret Bölgesi'ndeki etkimin büyüklüğü hakkında fısıldaşmaya başladılar bile.

Ama benim tecrübem var. Gerçek tecrübem! Kiminle yattığım kimin umurunda?

Kabul ediyorum, Darkland'ın gelecekteki kralıyla yatmak potansiyel bir çıkar çatışması yaratabilir.

Ama işim için para almıyorum ki.

"Loarring Boğazı'nda hiç siren görmedim," diyor Yal. "Onların... *birisi tarafından* kontrol edilmediğini nereden biliyoruz?"

Bunu söyleme şekli, belirli *birini* ima ettiğini düşündürüyor. Loarring Boğazı, Lostland'in olması gereken yerden çok uzak değil ve ben açıkça onların müdahalesinin kurbanı olduğum halde, Mitlerle olan bağlantım hakkında söylentiler dolaşmaya başladı.

Ben onların müdahalesinin kurbanıyım, müttefiki değilim.

Bunu doğrulayamadım, ama sanırım Myth Makers, Roc, Wendy ve ben buraya gelmeden önce de söylentiler yayıyordu. Benim damarlarımda Myth Maker kanı aktığına dair söylentiler. Roc'un bedenini ele geçirmeye, onu kral yapmaya ve Darkland sarayını devirmeye çalışanların Myth Makerlar olduğu gerçeğini bir kenara bırakalım. Teknik olarak, bizi kurtardığımız için bize teşekkür etmeleri gerekir. Aksi takdirde, şu anda hepsi Myth Makerların bayrağı altında yaşıyor olurlardı.

"Bir sireni nasıl kontrol edersin?"

Ses, Portage Hall'da yankılanarak, tartışmamızın gürültüsünü kesiyor.

Krokodili duyunca ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ona hiç alışabilecek miyim? Kokusu, dokunuşu, sesi...

Hepimiz açık çift kapıya dönerek, güneş ışığının altında duran Roc'u görüyoruz. Elleri cebinde, ağzının köşesinde bir sigara sallanıyor.

Siyah bir gömlek giymiş, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, soluk teninde siyah mürekkeple çizilmiş tüm kıvrımlar görünür durumda.

Oda sessizliğe
bürünür. Herkes
nefesini tutar.

Roc ilerlerken sigaradan bir nefes alır, sonra başparmağı ve işaret parmağıyla ucunu sıkıştırır ve Yal Mertz'in önünde durduğunda nefesini vermek için sigarayı çıkarır.

Duman adamın etrafında dalgalanır.

Yal yüzünü buruşturur.

"Söyleyin bana, bakan," diye devam eder Roc. "Bir sireni kontrol edebiliyorsanız, nasıl olduğunu çok merak ediyorum."

"Şey... Bilmiyorum... Şahsen ben... Eminim ki yolları vardır."

"Mmmm." Roc haritaya bakar ve bakışları Yal'dan ayrıldığı anda bakan rahat bir nefes alır.

"Yal, adamlarından bazılarına bakar. Koyu, dalgalı saçlı olan, adı Manuel sanırım, masadaki arkadaşına fısıldar. İkisi başlarını sallar. Sonra Manuel, "On dört saat, aşağı yukarı," der.

Yal adamlarından bazılarına bakar. Koyu renkli, dalgalı saçlı olan, sanırım adı Manuel, masadaki arkadaşına fısıldar. İkisi başlarını sallar. Sonra Manuel, "On dört saat, aşağı yukarı," der.

Roc bir nefes daha alır, bir jet dumanı daha üfler. "Yani, yirmi sekiz saatini mi yoksa hayatını mı kaybetmeyi tercih edersin?" Bu, bakana yöneltilmiş bir sorudur.

Yal'ın burun delikleri genişler. Hızlıca gözlerini kırıştırır. "Sezon boyunca her yolculuk için yirmi sekiz saat, birkaç bin duket kaybına denk geliyor ve biz..."

"O zaman gemiyi sen yönet."

Roc ve Yal'ı izliyorum, ama çevremizde gözlerin büyüdüğünü, söylenen her kelimenin üzerine çöken sessizliği hissediyorum.

"Eee... Ekselansları?" diyor Yal.

"Eğer para konusunda bu kadar endişelisin," diyor Roc, "o zaman gemiyi sen yönlendir. Boğazı geç. Sapma."

"Ama... ben... biz..."

Roc, aralarındaki son birkaç adımlık mesafeyi kapatır. Bakan'dan yarım ayak daha uzun olduğu için, Yal'ın göz hizasına gelmek için eğilme hareketi yapar.

Ama bakan, Roc'a bakmak yerine her yere bakıyor. "Özür dilerim, Ekselansları," diye kekeliyor. "Rotayı ayarlayacağım ve..."

"Sapma. *Sakin*. Sapma."

Yal o kadar yüksek sesle yutkunur ki, yan odadaki insanlar duyabilir. "Peki."

"Güzel." Roc geri adım atar ve gerginlik anında azalır. "Kaptan?" diye seslenir ve kapıya doğru döner.

Yal için neden üzüldüğümü bilmiyorum. Roc'un emirlerine uyarsa, yakında ölecek, gemisinden bir siren tarafından cezbedilecek. Rüzgarda bir kez yayılan bu çağrıdan kaçmak imkansız.

Ama tanrım, daha iyi bilmesi gerekirdi. Roc... şey, Roc'tur ve şimdi bir dük, yakında da kral olacak. Bir hükümdara karşı çıkmak başka bir şey, ama onunla tartışmak? Sadece gururunu savunmak için?

Gerçekten de kötü bir davranış.

Roc'u Portage Salonu'ndan dışarıya kadar takip ediyorum. Ek binada evrak işlerini yapan birkaç sayfa ve ön tarafta iki memur geçiyoruz.

Roc nereye giderse gitsin, izleniyor. İzleniyor, bakışlar altında ve dalkavukluk ediliyor. Her zaman nasıl yaptığını, nasıl her adımında kendini böyle algılamalarına izin verdiğini merak etmişimdir.

Sanırım bu yüzden korsanlığa bu kadar iyi uyum sağladım — insanlar korsanlara hayranlık duymazlar. Onlardan kaçarlar.

Sayfaların biri dolaba çarptığında birkaç dosya düşüyor. Dış ofiste, Roc bana kapıyı tutarken iki memur birbirlerine fısıldaşüyor.

"İyi günler, Ekselansları!" diye seslenir genç adam.

"Evet. Harika bir gün!" diye ekler kadın.

"Güzel ve harika bir gün olacak gibi görünüyor," diyor Roc, ve memurlar birbirlerine dönüp ellerini ağızlarına kapatarak kıkırdıyorlar.

Portage Hall'un kubbeli çatısının altına çıkar çıkmaz Roc'a bir itek atıyorum.

"Ne?" diye sorar bana, gülümseyerek, dişleri parıldayarak. O biliyor. Lanet olsun, biliyor.

"Öncelikle, az önce o adamı ölüme mahkum ettin." "Oh. Onun için üzüldüm." Mermer merdivenlerden aşağı iner. adımlar. "Seni dinlemeliydi. Onun seni kovmasına neden izin verdiğin gerçekten bir muamma."

"Ben değilim değilim sorumlu burada Ve sen burada bilmelisiniz "Hayır, bilmiyorum."

"Hayır, bilmiyorum." Hala gülümsüyor, sanki *ne dediklerini biliyormuş gibi*.

"Onların benim zirveye yatarak çıktığını düşünmelerini istemiyorum."

"Oh, hayır. Öyle bir şey olamaz."

"Bana gülümsemeyi kes. Nereye gidiyoruz ki?" Sokağa çıkıyoruz.

"Senin yerine somurtmamı mı tercih edersin?" diye soruyor, benim sorumu görmezden gelerek.

Yüzündeki neşe kayboluyor ve yerini, yüz hatlarını keskinleştiren ve onu bir anda on kat daha çekici hale getiren somurtkan bir ifade alıyor.

Midem düğümlenir. Penisim bunu fark eder. "Hayır. Onu da kes!"

O gülüyor. "Sana karşı kazanamıyorum, Kaptan. Sadece güzel ve harika bir gün geçirmek istiyorum."

Ben homurdanırım. "Bu işkenceye katlanmak için cezalandırılmayı seven biri olmalıyım."

Elini uzatıp beni ensemden yakaladı ve kendine doğru çekti, ağzı kulağımın kepçesine değiyordu. "Dün gece benim sikimi boğazına kadar soktuğun şekle bakılırsa, evet, *gerçekten de acı çekmeyi seviyorsun.*" "Lanet olsun," diye mırıldandım, o uzaklaşıp bir sanki az önce kulağıma müstehcen şeyler fısıldamış gibi, beni kızartıp sertleştirmiş gibi.

CROCODILE BRINGS ME TO A CLIFF OVERLOOKING THE MAIN Darkland'ın ana limanı. Güneşli bir gün, hava sıcak, esinti saçlarını karıştırmaya yetiyor.

Bir sigara daha yakar ve uçurumun kenarında durur. Arkasında, Fabrika Bölgesi'nden dumanlar yükselirken, güneş ışığı sahili, küçük dükkanları ve evleri altın ve sarı renklerle parlatır.

Burası romantik bir yer.

Onu izlerken, onu buraya neyin getirdiğini ve beni neden buraya getirdiğini merak ediyorum.

Dün gece hariç, Wendy ve ben onu son iki aydır neredeyse hiç görmedik. Bu süreyi bir konsey kurmakla

konsey kurmakla ve ardından unvanını geri almak için tüm evrakları doldurmakla geçirdi. İki hafta önce nihayet Maddred Dükü unvanını aldı, ardından o ve konseyi hızla tahtı ele geçirme işine koyuldu.

Yakında taç giyme töreni yapılacak.

Şimdi, taç giyme töreni planlaması onun zamanını ve dikkatini tamamen kaplıyor, Wendy ve ben ise kendimizi eğlendirmek zorunda kalıyoruz. Wendy, başkalarını iyileştirmekten keyif aldığını keşfetti ve mümkün olduğunda hastanede gönüllü olarak çalışıyor. Ben de Ticaret Bölgesi'nde kendime bir iş buldum, nakliye hatlarını planlamaya ve liman programlarını daha iyi organize etmeye yardım ediyorum.

Bazı geceler, Wendy'yi kollarımda yatakta yatırırken, Roc odamıza bitişik ofiste gece yarısına kadar çalışırken, kendime bunun gerçek olduğunu hatırlatmak için kancalarımın keskin ucuyla kendimi dürtmek zorunda kalıyorum.

Her an, her şeyin bir balon gibi patlayacağını, zihnimin derinliklerinde hala bunu hak etmediğimi söylemeye çalışan bir sesin olduğunu düşünüyorum.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," diyor Roc, dumanını üfledikten sonra.

"Tamam."

"Wendy'ye evlenme teklif ettim."

Nefesim boğazımda takılıyor ve ağzım kuruyor, dilim ağırlaşıyor.

Panik yapıyorum panik yapıyorum. Hatta olsa bil yine de hiç tüm bilgim yok. Bu, düşündüğüm anlamına gelmiyor...

Belki de budur. Belki de balon patlamak üzeredir.

"Oh," dediğimi duyuyorum. "Ne dedi?"

"Tabii ki evet dedi. Onu suçlayabilir misin? Ben oldukça yakışıklı ve çekiciyim."

Burun kıvırıyorum. " 'ın kafasına taç konduğu anı hiç sevmiyorum. Egon dayanılmaz olacak."

"Seni uyardığımı sanıyorum, Kaptan."

"Uyardın."

Bir nefes daha alır. Sonra nefesini verirken, "Sana da aynısını sormak istiyorum," der.

Ona kaşlarını çatmış. "Bana ne sormak istiyorsun tam olarak?" "Benimle evlen, Kaptan."

Bu beni durdurur. "Ne?"

Gülümüyor. Sanırım benim şaşkınlığım ve hala beni hazırlıksız yakalayabilme yeteneği onu eğlendiriyor. "Evlen benimle," diye tekrarlıyor.

"Ama... Wendy ne olacak?"

"O ne olacak?"

"Sen... ikisiyle birden evlenemezsin..."

"Kim demiş? Ben kral olacağım. İstedğim kişiyle evlenirim. Eğer şımarık bir korsan kaptanı ve Darling ailesinden bir kızla evlenmek istediğimi söylersem, ikisiyle de evlenirim."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Benimle dalga geçiyorsun."

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Dalga geçmiyorum."

"*Biz... sen... sen* bağlanmaktan nefret edersin. Ya sıkılırsan? Ya..."

"Yalvarmamı mı istiyorsun, Kaptan? Diz çöküp sana aşkımla ilan etmemi mi istiyorsun? Çünkü yaparım. Eğer istediğin buysa."

"Asla istemediğin bir şeyi yapmanı istemezdim."

Gülüyor ve sigarasını son bir nefes çekip düz olmayan kayalık yamaca atıyor, izmariti botuyla ezip söndürüyor. Rüzgâr esiyor, birkaç izmariti savuruyor ve parlak altın rengi etrafında dönüyor.

Şimdi bile, onun her şeyine, bedenine, ruhuna, sırlarına sahip olduğum, en kötü halini gördüğüm ve savunmasız olduğunu gördüğüm halde, hala onun gücü ve güzelliği karşısında kendimi kaybediyorum.

O, kontrol edilemeyen karanlık bir fırtına. Tek seçenek, onun gücüne karşı hazırlıklı olmak ve diğer tarafa sağ salım ulaşmak için dua etmek.

Ve bu yüzden her zaman hazırlıklıyım. Hayatım pahasına tutunuyorum.

Bana doğru bir adım atıyor, sonra bir dizinin üzerine çöküyor.

Midem sallanıyor, yer altımda su gibi kayıyor.
Başını yukarı çevirip güneş ışığına karşı gözlerini kısıyor.
Sıvı yeşil gözleri ışıktaki parıltıya. "Benimle
evlenir misin, James?"
Kalbim kulaklarımda hızla atıyor ve ağlamasam da gözlerim
yanıyor.

, , , , , , , , ,
İsimler onun için hassas bir konu, en hassas olanı da kendi
ismi.

Benimle evlenir misin, James?
Onu sevdiğimi biliyorum. Belki de içten içe, hep biliyordum.
Ama şimdi, *özellikle şimdi*, bunun farkına vardım. Bir fırtına
gibi üzerime çöktü ve dizlerimin titremesine neden oldu.
Onu biraz pervasız ve şiddetli bir şekilde seviyorum. Eğer
okyanus onu benden çalmaya çalışırsa, ona savaş açarım.
Güneş ayaklarının dibinde havuzlanırken, onun yerini çalmak
istemiyorum.

onun yerini almaktan nefret ediyorum.

Onu bu kadar çok sevdiğim için korkuyorum.
Onun yokluğunda her saatin boş ve karanlık
hissettirmesinden.
Onun yanımda olmadığı tek bir an bile hayal edemiyorum.
"Evet."
Rüzgâr bu kelimeyi neredeyse yutuyor.
Ama elbette o duyuyor.
Bana tekrar baktığında, rüzgârda dalgalanan siyah saçları ve
gülümsemesi geri geliyor.
"Güzel," diyor bana ve sonra tüm boyunu kullanarak ayağa
kalkıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ağzımı kendi ağzına
çekiyor.

İKİNCİ BÖLÜM

WENDY

"BAYAN DARLING?"

Kitabımın sayfalarından başımı kaldırdığımda, Hagan'ın kütüphanenin kapısında durduğunu görüyorum.

Roc bir ay önce Hagan'ı ev yöneticisi olarak işe aldı, ama bence onu yönetici gibi gösteriyorlar, oysa aslında o bir koruma, çoğunlukla benim için.

Hagan, James'ten daha uzun, neredeyse Roc kadar uzun, ama her iki erkeği de boy olarak geçiyor. Omuzları geniş, uylukları kalın ve kaslı. Koyu renkli saçları kulaklarının hemen altında kısa kesilmiş ve genellikle yüzünden geriye doğru taranmış. Çoğu gün makyaj yapmaz ve kıyafetleri sade ve vücuduna uyacak şekilde ustaca dikilmiştir.

Evde onunla karşılaştığımda, elinde kılıçla at sırtında, yoluna çıkan herkesi deşerek çok daha mutlu olacağı izlenimini ediniyorum.

Sanırım buna şaşırmamalıyım — Roc, düzenli olarak küçümsenen veya göz ardı edilen kadınları sever ve Hagan'ın verimliliğini kolayca fark edebiliyorum, ancak erkeklerin onu sürekli göz ardı ettiğine dair tüm servetimi ortaya koyabilirim.

"Evet?" diyorum.

"Kaptan Hook malikaneye geri döndü."

Kırmızı güllerin rengine, ezilmiş kadifeden yapılmış divandan atlıyorum. James, Roc ile malikaneyi döşerken benim için seçmişti.

James ve Roc malikaneyi döşerken. James'in zarif şeylere karşı bir gözü var. Bazı yönlerden, onun ve Roc'un dekadansı benden çok daha fazla takdir ettiklerini düşünüyorum. Ama ben de onların bana verdikleri hediyelere memnuniyetle kapılıyorum. Maddred Malikanesi hızla güzel şeylerle doluyor. Gün geçtikçe, daha çok bir ev gibi hissettirmeye başlıyor. *Bizim evimiz.*

"O evde mi?" diye sorarak kapıya doğru ilerliyorum.

"Onu gördüğümde ön bahçede yürüyordu." Hagan'ın yanından hızla geçiyorum. "Mutlu görünüyor muydu?"

"O..."

O da peşimden geliyor.

Bir sonraki koridorun kıvrımında durup ona bakmak için geriye dönüyorum.

"Evet," diye karar veriyor. "Mutlu görünüyordu."

Yüzüme yayılan gülümseme istem dışıydı. Muhtemelen çok büyük, biraz çılgınca bir gülümsemeydi. Sirkteki bir çocuk gibi alkışladım. "Evet dedi. Evet demiş olmalı!"

"Öyle görünüyor," diye cevaplar Hagan, ben aceleyle uzaklaşırken.

Asha Darkland Arşivleri'nde, James Portage Hall'da ve Roc da sadece meşgul olduğu için, konuşabildiğim tek kişi Hagan. Teklifi hakkında her şeyi biliyor. Göstermiyor ama bence o da benim kadar bu sonucun gerçekleşmesini istiyor.

Evin ön tarafındaki kapının kapandığını duyuyorum ve koridorlar labirentinde James'i kaybetmemek için adımlarımı hızlandırıyorum.

Roc bana evlenme teklif ettiğinde, ilk düşüncem kesinlikle hayırdı.

Üçlü ilişkimizde dengesizliğin olmasını istemediğim gibi, başka bir kocaya boyun eğmek için de acelem yoktu.

Ama Roc beni bu seferkinin farklı olacağına ikna etti.

Taç olsun ya da olmasın, ona boyun eğmem gerekmeyecekti.

Özgürlüğüm, istediğim gibi kullanabileceğim bir şeydi.

Dahası, James'e de evlenme teklif etmeyi planlıyordu.

Üçlü bir birliktelik alışılmadık bir şeydi, ama Roc ile ilgili her şey alışılmadık. Neden evliliği de öyle olmasın?

Takılmamak için eteğimi toplayarak, aceleyle fuayeye giriyorum ve James'in ceketini hizmetçilerden birine uzattığını görüyorum.

"Sana sordu mu?" Düşünmeden önce sözler ağzımdan çıkıverdi. Ya sormamışsa? Ya fırsatı olmamışsa ve ben sürprizi mahvetmişsem?

James hareketsiz kalır. Kolları yanlarında sarkar, başparmağıyla işaret parmağının kıvrımını daireler çizerek oynar. Kancası güneş ışığında parlar.

"O..."

"Evet?"

"

"Ben..."

"

"James!"

"Evet," diye cevaplar ve aceleyle nefes verir. "Bana sordu."

"Ve?"

"Evet dedim."

Ona atlarım. Beni belimden yakalar ve havaya kaldırır, fuayede beni döndürür. Ona sarılırım, kollarımı boynuna dolarım. Aptallar gibi kıkırdayız ama başka türlüünü istemezdim.

James ve benim telafi etmemiz gereken çok zamanımız var. Geçmişimiz inkar, reddedilme, başarısızlık, travma ve acı ile dolu.

Geleceğimizin neşe ve kutlamalarla dolu olmasını istiyorum. Ve evet, kıkırdamalarla.

Beni yere indirdiğinde, gözlerinde bir parıltı yakalıyorum. "Parlak görünüyorsun," diyorum.

Yüzü kızarır, ama inkar etmez. "Krokodil bize böyle bir etki yapıyor, değil mi?"

Ben başımı sallarım. "Hâlâ onun bizim olduğuna inanamıyorum."

James iç çeker ve kaşlarını ovuşturur. "Darkland" 'daki herkes ondan bir parça istiyor..."

"Yine de, her gece geri döndüğü kişi sensin ve benim."

James'in bakışları uzaklaşır.

"Ne oldu?" diye sorarım.

Bana bakar. "Ya ben bunu hak etmiyorsam?"

Elini tutup sıkıyorum. "Ah, James. Ya hak ediyorsan?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROC

HER ZAMANKI GIBİ DAKİK , HAGAN KAPISINDA BENİM

Gece yarısını çeyrek geçe ofis. Eve geleli on dakikadan az oldu, ama Hagan için benim dinlenme zamanım günün özeti kadar önemli değil. Onun görevleri her zaman kaşınması gereken bir kaşıntı gibidir.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Gümüş kutusundan bir sigara çıkarıp ağzıma koyuyorum.
"Evet, içeri gel."

Ofisime girip kapıyı kapatıyor, sonra odayı geçip masamın önündeki sandalyelerden birine oturuyor.

Hâlâ, bir değil iki masam olması ve bu masaların üzerinde kağıtlar, işler ve diğer eşit derecede önemli ama dayanılmaz derecede acil konuların bir ceset üzerindeki sinekler gibi toplanması beni rahatsız ediyor. Bir ülkeyi yönetmenin bu kadar çok evrak işi gerektireceğini kim bilebilirdi ki?

Hagan ellerini kucağında birleştirip bekliyor.

O her zaman benden önce uyanır ve ben eve döndükten sonra da uzun süre uyanık kalır, ama solgun yüzünde yorgunluğun izi yoktur. Büyük, yuvarlak gözleri her zamanki gibi uyanıktır.

Yakındaki kibrit kutusunda bir kibrit çakıyorum ve oda kükürt kokusuyla doluyor. Küçük alevi sigaraya yaklaştırıp içime çekiyorum. Tütün çitirdayarak yanıyor.

Sandalyeye yaslanıp Hagan'a parmağımı sallayarak hazır olduğumu bildiririm.

Wendy için bir koruma aramaya başladığımda, araştırmamı Winterland'dan eski bir koruma veya yarı emekli bir suikastçı arayarak başlattım. Kuzey adası en iyi katilleri yetiştirir. Eğitim sırasında, zorlu arazi koşullarına ve daha da kötü hava şartlarına maruz kalırlar. Kar ve dağlar onları durduramıyorsa, birkaç hırsız hiç risk oluşturmaz.

Ama işçi aradığım haberi yayılınca, Hagan kapıma geldi.

Diz çöküp elini uzattı. Elinde, ortasında bir sinek sembolü bulunan altın bir kolye vardı.

"Neden Harikalar Diyarı'ndan ayrıldın?" diye sordum, sesimdeki şüpheyi gizlemeye çalışmadan.

Sinekler, doğdukları günden itibaren eğitilen, sadece Kalp Kraliçesi'ne hizmet etmek için yaratılmış askerlerdir.

Ben kraliçenin gözünde pek de iyi bir yerde değilim. Jabberwockies, kraliçenin Wonderland'da asla kontrol edemediği tek şeydir. Bu yüzden bizi avladı, öldürmeye çalıştı, başarısız oldu ve yön değiştirdi. Sonunda bir boşluk buldu. Buna "zamanı öldürmek" adını verdi. Ama bu sadece lanet olası bir lanet. Hem de korkunç bir lanet.

Amcamız Madd Hatter, zamanın cinayetinden muzdarip. Zaman onu terk etti, onu saat 18:00'da hapsetti, sonsuza kadar kan arzulayan ve hareket edemeyen bir halde. Canavar olmaktan daha kötü olan tek şey, gücüne ulaşmanın bir yolu olmayan bir canavar olmaktır.

Hagan başını eğik tutarak cevap verdi: "Wonderland'a gelmeyeli uzun zaman oldu ve çok şey değişti."

"Kulüpler hala Kalplere sadık mı?"

"Bazıları öyle. Bazıları değil."

"Peki ya sen?"

Sonunda başını kaldırdı. "Kraliçeyle tekrar yüz yüze gelirim, kalbini söküp çıkaracağım."

İçimden çok küçük bir parça Alice'i sormak istedi, ama bunun kaşınamayacağım bir kaşıntı olduğuna karar verdim.

Hagan'ı hemen işe aldım. Kulüpler işlerinde iyidirler çünkü alçakgönüllüdürler, ancak kavga zamanı geldiğinde en şiddetli olanlardan bazılarıdır.

Şimdi Hagan karşımda oturuyor ve Wendy'nin o günkü hareketlerini ayrıntılı olarak anlatıyor. Wendy'ye Hagan'ın gerçek rolünü açıkça söylemedim, ama onu izlettiğimi öğrenirse sinirleneceğini ve hemen ardından iltifatlar yağdıracağını tahmin ediyorum.

Bakılmaktan hoşlanmaz, ama en çok istediği şey de budur.

Klinikte giderek daha fazla zaman geçiriyor, ama bugün, Kaptan'a evlenme teklif edeceğimi bildiği için izin aldı.

"Olağandışı bir şey yoktu," diye bitiriyor Hagan. "Bahçeden gizlice girmeye çalışan birkaç çocuk buldum, ama onları korkutup kaçırdım."

"Kılıçla mı, hançerle mi?"

Hagan kaşlarını çatı.

"Yüzümle."

Ben kıkırdarım. "Gerçekten korkutucu bir kaş çatışın var." "Evet, var. Teşekkürler."

"Hepsi bu kadar ise..." Si garamdan bir nefes daha çekip, masamdaki sandalyeye yaslandım.

"Bir şey daha var."

Dumanı üflerim ve duman tavana doğru yükselir.

"Dinliyorum."

"Biliyorum bu bana düşmez, ama belki de Kaptan Hook'a da bir koruma verilmesi herkesin yararına olur?"

Aniden öne doğru eğildiğimde, sandalye yüksek bir ses çıkarır. "Neden? Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sadece... O da sizin için aynı derecede önemli, değil mi?" "Evet."

"O zaman neden onu da korumuyorsunuz?"

İç çekip gözlerimi ovuşturuyorum. "Normalde sana katılırdım, ama Kaptan onu takip eden birini fark edecek ve

o zaman haftalarca onun huysuz tavırlarıyla uğraşmak zorunda kalırım ve bu fikir hiç hoşuma gitmiyor. Çok yorgunum." Onun yeteneklerinden şüphe ettiğimi bilseydi, bana sessiz muamele yapardı ve ben de ona tek bir kelime için yalvarmak zorunda kalırdım.

Bu ülkeyi yönetmeye başladıkça, ona ve Wendy'ye daha çok ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

Burada pek çok insana güvenmiyorum ve Kaptan ile Wendy en çok güvendiğim iki kişi.

Bir nefes daha alıp, düşünürken dirseklerimi masaya dayayıp nefes veriyorum. Onun için bir koruma tutmalı mıyım? Darkland'da casuslarım var ve henüz bir şey duymadım. "Şimdilik bekleyeceğiz," diye karar veriyorum. "Ama endişelenmem gerekirse bana haber vereceksin, değil mi?"

"Evet. Elbette."

Kaptan, Darkland'da pek arkadaş edinmiyor ama önemli olan herkes onun benim olduğunu biliyor. Ona el sürmeye cesaret edemezler.

"Teşekkürler, Hagan. Gidebilirsin."

Ayağa kalkar, bana hafifçe selam verir ve odadan çıkar.

Boyuna göre, inanılmaz derecede zarif ve neredeyse sessiz. Keşke iki Hagan'ım olsaydı, biri Wendy için, diğeri Kaptan için. Ama tehlikeli bir durumda kendi başının çaresine bakabilir, değil mi?

Hayır, o iyi olacaktır. Şimdiye kadar kendini öldürmeden buraya kadar geldi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

WENDY

NEREDEYSE BİR SABAH BEN DUYUYORUM ADIM SESLERİ
banyoma yaklaşıyor.

Bu noktada, James'in ayak sesleri ile Roc'un ayak sesleri arasındaki farkı öğrenmiş oldum. İkisi de kararlı ve kendinden emin adımlarla yürüyor, ancak Roc'un yürüyüşü daha yavaş, biraz daha kendinden emin, sanki gideceği yere yetişmek için acelesi yokmuş gibi, sanki insanlar saat kaç olursa olsun onu bekleyeceklerini biliyormuş gibi.

Şimdi Maddred Dükü ve Darkland'ın gelecekteki Kralı olarak, her zaman onu bekleyen biri var. Kendimi meşgul etmeye çalıştım, böylece onun dikkatini bekleyen kalabalıktan bir kişi daha olmam.

Yine de ben her zaman kıvrılmış halde, onun ortaya çıkmasını, gözlerinin sadece bana bakmasını bekliyorum.

Kapı açılır ve ben nefesimi tutarım.

Karnımda kelekler uçar.

Ben de diğerlerinden daha iyi değilim.

O bana yaklaştığı anda, heyecanla titriyorum.

"Wendy Darling," diyor ve omzunu kapı çerçevesine yaslayıp bir ayağını diğerinin üzerine atıyor. Bakışları, pençeli küvetimin opak suyunda çıplak vücudumu tarıyor. Köpük banyosu ekledim, ama bu yarım saatten fazla oldu ve köpükler patladı.

"Seni özledim," diyorum ona.

Küvete yaklaşır ve makyaj masamın altına saklanmış tahta tabureyi çıkarır. Yanıma oturur, sırtını duvara dayar.

"Ben de seni özledim." Başını geriye doğru eğiyor ve boğazına dövme yapılmış timsah ağzı çenesini açıyor. "Kaptanımız nerede?"

"Silahlarını temizliyor."

O tsk tsk diye ses çıkarır. "Aylardır kimseyi vurmadı ama yine de her gün..."

"Bence bu onu sakinleştiriyor."

"Sanırım öyle." Bir sigara çıkarır ve yakar.

Duman yüzünün etrafında kıvrılıyor.

Bana dokunmadı, dokunacağına dair bir işaret bile vermedi, ama yine de sanki her yerimdeymiş gibi hissediyorum ve arzuyla titriyorum.

Roc odaya her girdiğinde damarlarım cızırdayıp patlıyor.

"Evet dedi," diyorum.

"Evet dedi." Roc dumanı dışarı üfler. "Eve döndüğünde nasıl görünüyordu?"

"Şok olmuş gibiydi."

Roc öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerine dayar ve beyaz düğmeli gömleğinin kolunu kıvırmaya başlar. "Ne şekilde?"

"Sanırım ikimiz de bazen kaçacağından endişeleniyoruz."

İtirafına tepki göstermiyor. Parmağını sigaranın ucuna kıvırıyor ve uzun bir nefes çekiyor. Sıcak köz, sarılmış kağıdı yakıyor ve tütün, o beni izlerken yanıp duruyor.

James ve benim kendimizden şüphe duyduğumuz bir sır değil. Şansımızı sorguladığımız da. Yatağımızda kötü şöhretli İnsan Yiyici var. Herkes onu istiyor. Onu nefret edenler bile. Sadece ölçülemeyecek kadar yakışıklı olması değil. Roc'un güzel yüzü ve muhteşem vücudundan daha fazlası var. Neredeyse kutsal sayılabilecek bir çekiciliği var. Yedi Ada'nın en zengin ve en güçlü adalarından birini yönetmek üzere, ama güce pek önem vermiyor gibi görünüyor. Bu da onu anında on kat daha çekici kılıyor.

Daha fazla güce ihtiyacı olmayan, ama bir şekilde onu elde eden bir adam, otomatik olarak saygı uyandıran bir adamdır.

Roc tabureden kayarak iner ve küvetin yanında çömelir. Sigara dudaklarının arasına sıkıştırır ve küvetin kenarına asılı duran havluyu alır. Havluyu ıslatır ve dizimin kıvrımına sürer.

"Mutlu görünüyor muydu?"

Öne eğilirken, eli suyun altına girip baldırına ulaşır ve siyah saçlarından bir tutam gözlerinin önüne düşer.

"Evet."

"Peki ya sen?"

Bez geri gelir, dizimin önünden geçer ve iç uyluklarımın aşağısına doğru iner.

Boğazımda bir nefes takılır.

"Sen beni her gün, her dakika mutlu ediyorsun."

Bezin ucu bacaklarımın arasında kayıyor, klitorisimde hissettiğim hafif gıdıklanma bile gözlerimin dönmesine neden oluyor.

"Saatlerce yokken bile mi?" "O zaman bile."

Aynı şekilde diğer bacağıma da geçer.

Baldırına kadar, sonra dizime kadar.

"Daha fazla evde olmanı ister miyim? Evet. Ama sen kral olacaksın. Bir hükümdarın hayatını biliyorum. Nasıl idare edileceğini biliyorum."

Ağzında sallanan sigaradan bir nefes daha alır ve sonra bezle karnımı siler, kasıtlı olarak amımı es geçer.

İhtiyacımdan neredeyse inleyecektim.

"Kaptan öyle değil," diye işaret ediyor.

"Sen yokken kendimizi oyalamayı başarabiliriz." Ona utangaç bir gülümseme atıyorum ama bakışlarında acı var. "Özür dilerim... Öyle demek istemedim..."

"Şşş." Bezle açıkta kalan meme uçlarımı ovuşturuyor ve suyun sıcaklığına rağmen, onun ilgisiyle meme uçlarım sertleşiyor. "Özlediğim şeyleri konuşmak istemiyorum."

Onun emirlerini memnuniyetle kabul ederek başımı sallarım. O, bezi tekrar suyun altına sokar ve en hassas bölgemi nazikçe temizler.

Bir inilti kaçar ağızımdan, gözlerimi kapatır ve küvetin kenarlarına tutunurum.

Roc bezi bırakır ve daha da içeri girer, suyu dirseğinin üstüne kadar çıkarır ve parmaklarını benim merkezime doğru kaydırır, sonra iki parmağını içime sokar.

İnleyerek, daha fazlasını, daha fazlasını, *daha fazlasını* istiyorum.

Roc'un ağızından sigara düşer ve suya bir tıslama sesiyle çarpar.

Bir eliyle boğazımdan tutup beni yerinde tutarken, diğer eli suyun altında kalarak amımı okşuyor.

Başparmağıyla klitorisimi daireler çizerek birkaç parmağıyla beni sikiyor.

"Bazen ofisimde tek başıma olduğumda, seni ve içimdeyken çıkardığın inlemeleri düşünüyorum."

Nefesim hızlanırken boğazımı sıkıyan eli daha da sıkılaşıyor.

"Çoğu gün ofiste sıkışıp kaldığımda, saatlerin yarısını senin altında kıvranışını düşünerek geçiriyorum."

Sözleri, karnımdan aşağıya doğru sıvı bir sıcaklık akıtıyor, klitorisim şişiyor. Başparmağının her dokunuşu, yeryüzüne çarpan bir yıldırım gibi, aşağıdaki her şey serbest kalmak için titriyor.

"Roc," diye nefes veriyorum.

"Şşş," diyor yine ve eli boğazımdan ayrılıp ağızıma geliyor. Başparmağı dudaklarımı geçip dilimin ucuna kayıyor. "Kapa çeneneni Wendy ve benim için boşal."

Tüm gerginliğimin kemiklerimden erimesine izin verdim, ta ki Roc'un ilgisinin altında esnek bir beden olana kadar.

Su altında işini yapıyor, parmaklarını daha derine batırıyor, parmak uçları içimdeki o sert çıkıntıyı vururken

içimdeki sert çıkıntıya vururken, başparmağı klitorisimi dairesel hareketlerle okşuyor.

Baskı artıyor, göğüs kafesime çarpıyor, kulaklarımda çınlıyor.

Onu, hiç bir şeyi istemediğim kadar çok memnun etmek istiyorum.

Başparmağını ağızımdan çıkardığında ve ıslak parmak ucuyla açıkta kalan meme ucumu ovuşturduğunda, zevk bir heyelan gibi artıyor.

Orgazm titrek dalgalar halinde içimden dışarı fırlıyor.

Ben su altında sıçrayışlar yaparken su küvetin kenarlarına çarpar ve Roc kolunu bacaklarımdan arasına sıkıştırarak benimle birlikte dalgaların üzerinde sörf yapar. Başparmağının bastırıp bırakması, içimi sarsan artçı sarsıntılarla aynı anda gerçekleşir ve orgazmın son damlasını da sıkarak dışarı çıkarır.

Seğiriyorum, nefes veriyorum.

Sonunda gözlerimi açtığımda, Roc bana bakıyor, küvette sikilmiş ve bitkin halimi izliyor.

"Neden bundan kaçayım ki?" Soru aramızda asılı kalıyor.

Gülümsüyor ve bu gülümseme gururla dolu, çünkü bana bir zamanlar olduğum ve tekrar olmaya mahkum olduğum kraliçe gibi davrandığını biliyor.

Doymuş ve mutlu hissediyorum ve ilk kez tatmin olmuşum.

"Seni seviyorum," diyorum, sözlerim fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Ben de seni seviyorum." Eğilip beni öper, dilini hızlıca kaydırarak beni kızdırır. "Kaptanı bulacağım ve hep birlikte yatacağız." Doğrulur, kolundan su damlamasına izin verir. "Bu bir emirdir."

Ben çekingen davranırım. "Evet, Ekselansları."

Gülümser, dişlerini gösterir ve yatmaya hazırlanmam için beni bırakır.

BÖLÜM BEŞ

HOOK

MADDRED MALIKANESİ'NDEKİ OFISİM TAM DA İSTEDİĞİM GIBI
DÜZENLENMİŞ.
istediğim gibi

Yine de her gece kendimi burada buluyorum, kalemleri, kağıtları, silahlarımı temizlemek için kullandığım yağ şişelerini yeniden düzenliyorum.

Bu, bir türlü bırakıp bir kenara koyamadığım bir ritüel. Buna razı oldum. Ama çok yorucu.

Roc içeri girdiğinde, tabancalarımı temizlemek için kullandığım bezi katlıyordum.

Gömlek kolları dirseğine kadar sıyrılmış, ama sol kolu omzuna kadar sıırılsıklam.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Wendy banyodaydı," diye açıklıyor.

"Ahhh," diyorum.

Masamın önündeki deri koltuğa oturur. Uzun zamandır ilk kez yorgun görünüyor.

"Bana bir söz verir misin?"

Masamın çekmecesini açıp bezi önüne koyuyorum. "Sözün ne olduğuna bağlı."

"Dikkatli ol," diyor.

"Sözün bu mu?"

"Sadece..." O iç çeker ve yüzünü ovuşturur. "Sen konuşmayı çok seven birisin ve eğer beni memnun etmek yerine başını belaya sokmak için ağzını kullandığını öğrenirsem, çok kötü bir ruh haline girerim."

Gözlerimi deviriyorum. "Ağzımı çalıştırmayı sevmiyorum."

"Seversin, Kaptan. Senin en sevdiğim özelliğin bu. Tabii bu, bana yönelik olduğu sürece ve geçen ay edindiğim yüzlerce düşmana yönelik olmadığı sürece."

"O zaman düşman edinmeyi bırak."

"Bir ülkeyi yönetmeyi ve yetki alanındaki herkesi memnun etmeyi dene. Bana söz ver."

"Tamam. Ağzımı kapalı tutacağım."

"Güzel." Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşıyor. "Hagan sana bir koruma tutmamı önerdi."

"O Wendy'nin bekçisi, değil mi?" Cevap vermedi, bu da benim için yeterli bir onaydı. "Biliyordum." Beni kalçalarımın tutup kitaplığa çarpana kadar geriye doğru çekti. "Bana bakıcı gerekmiyor."

"Biliyorum," diyor ve beni daha sıkı tutuyor. "Hagan'a hayır dedim."

"Gerçekten mi?"

"Şaşırmış gibisin." "Sen istediğini elde etmeyi seversin."

"Evet, severim." Sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi, yavaş ve şehvetle beni öper. "Ama bana itaatsizlik edersen, başka seçeneğim kalmaz."

Benim iki tarafım var: kontrolü elinde tutmayı seven tarafım ve Roc'un kontrolü elinde tutmasını seven tarafım. Bu iki taraf birbiriyle çatışıyor, ama bazen bir oluyorlar.

Onun sertliğini uyluğumda hissedebiliyorum.

Eğer herhangi bir zamanda herhangi biri bana emir verirse, onu vururum.

Ama Roc bunu yaptığında...

O beni kitaplıkların önüne hapseder, emir verir ama yine de başka hiçbir yerde olmak istemem.

Bana diz çökmemi emredebilir ve ben de kendimi yere atarım.

"Tamam," diye mırıldanıyorum.

"Uslu duracağım." "Aferin sana, Kaptan."

Nefesimi veriyorum ve birdenbire çılgınca bir heyecan başlıyor. Kemerini bir çırpıda çıkartıyor ve ben de pantolonumun düğmelerini açıp aşığı indiriyorum.

Beni döndürür, masamın üzerine eğirir.

Bir kol çekilmiş gibi, onun altında itaatkarım. Parmakları saçlarımin arasından geçip başımı geriye doğru çekiyor, boynumu ortaya çıkartıyor. Boğazımı öpüyor, enemdeki sakallara ulaşana kadar kalbimin atışını yalıyor.

ılgın hareketlerimiz kalemleri yuvarlar, kağıtları uçurur.

Ama umurumda değil.

Hiç umurumda değil.

Ve burada zaten bir düzine kez seviştiiğimiz için, yağın nerede olduğunu biliyor.

Kavanoz saniyeler içinde açılır ve sıcak, ıslak kayması kıcımda, masanın kenarının hemen altında sikimi zonklatır.

"Kaptan, kıcını ne kadar sevdiğimi sana söylemiş miydin?" Masaya doğru inleyerek söylüyorum. "Bir daha söyle."

Sertleşmiş penisinin ucu kayganlaştırıcıya kayarak, deliğimi tahrik ediyor.

"Senin kıcını seviyorum."

Kalalarını ayarlayarak kendini hizaladı.

"Bütün gün kıcını düşündüm. Sen ve Wendy düşüncelerimi işkenceye çeviriyorsunuz ve tek düşünebildiğim seninle evde olmak."

Sonra içeri girer ve beni açarken ben de düşük, acı verici bir zevk inlemesi çıkarırım.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, bir elimle masanın kenarını kavrarken, kanca şeklindeki aletim ahşap masayı oyuyor.

Roc içimde zonkluıyor, zevk peşinde acımasızca devam ediyor.

Onun ne zaman kendi dalgasının zirvesine ulaştığını, diğertarafa geçmeye hazır olduğunu bilecek kadar çok kez onunla seviştim.

Elimi masanın altına kaydırarak yeniden ayarlarım, böylece kendimi okşayabilir ve kendi işkencemi dindirebilirim.

"Siktir, Kaptan," diye inliyor. "Seni mahvedecek gibiyim."

"Lanet olsun." Roc içime girerken, kalçaları kıcıma çarparak, benim kalçalarım masaya çarparak istediğim ritmi buluyorum.

İtme ritmi değişiyor ve sonra bana vuruyor, orgazm olurken inliyor.

Çok yaklaştım.

Çok yaklaştım.

Roc başımı öne doğru iter, eli pençem gibi saçlarımda, diğer eli testislerime iner, zevkle karışan bir acı dalgası yaratacak kadar sıkar ve bağırsaklarımdan kasıklarına bir şok dalgası gönderir.

Basınç artar, boşalırken penisimde karıncalanma hissi yükselir.

Bir sperm ipi fırlayarak el bileğime çarparak yere damlar.

Nefesimi veriyorum ve masamdan gevşek bir kağıt uçup gidiyor ve gözden kayboluyor.

Roc, hala zor nefes alırken öne doğru eğilir ve saçımı okşar. "Aferin sana, Kaptan."

Bir başka sarsıntı beni sarar ve vücudumdaki gerginliğin bir kısmı nihayet yok olur.

ALTINCI BÖLÜM

WENDY

WAKE TO THE SUNLIGHT FILTERING IN THROUGH THE PARTED
yatak odamızdaki perdeler.

Arkamda sıcak bir vücut var, güçlü bir kol belimi sarıyor. Hemen Roc olduğunu anlıyorum. James'ten daha ateşli ve her ikisi de mermer gibi kaslı olsa da, Roc biraz daha kaslı.

"Günaydın," diye mırıldanarak yastığıma yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum.

Roc'un burnu boynumun yanını okşayarak kokumu içine çekiyor, sonra çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. "Merhaba, sevgilim."

"Erken mi?"

"Evet."

"James çoktan kalktı, değil mi?"

"Evet."

Ben her zaman yataktan en son kalkan kişiyim. Everland Sarayı'nda sirkadiyen ritmimi bozdum, sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalmayı tercih ettim, çünkü o saatlerde beni yargılayacak ya da rahatsız edecek kimse yoktu, sadece Asha vardı, ki ben her zaman onunla birlikte olmayı tercih ederdim, saatin kaç olduğu önemli değildi. Şimdi ise sabahın ortasına kadar uyuyan bir gece yaratıcıyım. Neyse ki Roc da bir gece yaratıcı, bu yüzden ritimlerimiz kısmen uyuyor. O benim kadar fazla uykuya ihtiyaç duymadığı için genellikle benden önce uyanıyor.

"Bir ricam var," diyor Roc, omzumdaki başka bir çıplak noktayı öperek.

"Neymiş?"

"Düğün gecemizde," diye içime girerken, tam olarak sertleşmemiş olsa da, penisi kesinlikle kalınlaşmış ve kalçalarımın arasına yerleşmiş. "İkimizi de almanı isterim."

Gerginleşiyorum. O bunu fark ediyor.

"Bu da beni bugünkü isteğime getiriyor."

Benden uzaklaşıp kral yataklarımızın genişliğine uzanır ve komodinden bir şey alır. Bana geri döndüğünde, kolunu omuzlarıma atar ve küçük bir nesneyi yüzümün önüne tutar.

Mat siyah, damla şeklinde ve alt kısmı düz bir disk gibi.

"Bir tıkaç," diyorum.

"Benim için tak. Her gün. Düğün gecemizde hazır olacaksın."

Everland Kraliçesi olarak, Hald ile yaptığım anlaşma nedeniyle bekarlığa zorlandığım için seks konusunda fazla deneyimim olmayabilir, ama yine de sarayda dolaşan tüm saray dedikodularını duydum. Asha, yattığı yerde konuşan biri değildi, ama ara sıra bir iki ayrıntı paylaşırdı. Evet, plug'ın ne olduğunu ve nereye takıldığını biliyorum. Ve onu kullanmanın temel nedenini de biliyorum: anal seks için hazırlık yapmak.

Sadece düşüncesi bile içimi gerginleştiriyor ve omurgamdan bir heyecan dalgası geçiyor.

Eminim ki, ikisi tarafından aynı anda sikilmenin bir alışma dönemi olacak, hem zevk hem de acı karışımı bir dönem. Ama denemeye hazırım.

"Tamam," diyorum.

Roc beni tekrar öptü, bu sefer boynumun yumuşak kıvrımına. "Beni nasıl memnun edeceğini biliyorsun, Wendy Darling."

Sanırım o ne isterse yaparım. Ama bunu ona söylemeyeceğim, herhalde zaten biliyor.

"Yardım ister misin?" diye soruyor.

Biraz gergin bir şekilde gülüyorum. "Belki bunu tek başıma yapmalıyım?"

Yataktan kalkıyor, ama eğilip beni bir kez daha öpüyor. "Yatak başı çekmecesinde kayganlaştırıcı var. İcini doldurduğunda benim olduğumu hayal et." Sonra göz kırpmıyor ve beni plug ile yalnız bırakıyor.

uygunluğunu ölçmek için. Roc veya James'inkinden daha büyük değil, ama elimde kocaman görünüyor. Yine de kararlıyım, çünkü Roc istedi ve düşün gecemizde iki erkeğim tarafından da doldurulmak istiyorum.

Yağlama şişesi, periler tarafından yapılmış. Roc hepimiz için satın aldı ve banyoda birkaç yıl yetecek kadar stokumuz var. Damlalıkla parmak uçlarıma bir damla damlattığımda, hemen ısınır, kayganlaşır ve ıslanır. Gerçekten en iyi yağlayıcı ve hiç sormadım ama rahatsızlığı gidermek için içine biraz sihir katılmış olduğunu sanıyorum. Bu deney için daha da iyi.

Şimdi banyomuzda, kapı kapalı ve kilitli, derin bir nefes alıp işe koyuluyorum.

Tıpanın sivrilen ucu kayganlaştırıcı ile kaplı ve onu deliğime yerleştirdiğimde hemen gerginleşiyorum.

Belki de Roc'tan yardım istemeliydi.

Ama bu, başkasının yırtması daha az acı veren bir bandajı yırtmak gibi bir şey.

Artık çok geç.

Tekrar deniyorum ve yarım inç içeri itiyorum. Yağlayıcı işimi kolaylaştırıyor ve derin bir nefes aldıktan sonra, yarım inç daha içeri giriyor, en geniş kısmına ulaşmak üzere.

Acı çok az ve Roc ya da James olsaydı muhtemelen çok daha fazla acıyacağını biliyorum.

Acıya hazırım. Yıllardır hiçbir şey hissetmedim.

Sonuna kadar kendimi hazırlayarak, kendimi hazırlayıp sonuna kadar itiyorum. İçi me yerleşiyor, beni dolduruyor ve iç duvarlarım hemen etrafını sıkıca sarıyor, vajinamda yankılanıyor.

Düzleşip, tıkaç çevresindeki kasları gevşetmeye çalışıyorum.

Tuvalet masasının üzerindeki aynada, yanaklarımın kızardığını görebiliyorum.

Ama utanç hızla erotik bir şeye dönüşüyor, sanki kirli bir sır gibi.

James veya Roc ile bunu giyerek dışarı çıkarsam, hayatta kalabileceğimden emin değilim.

Henüz dokunulmamışken klitorisim şimdiden zonkluyor.

Roc, kahvaltıda bunu giymemi önerdiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bunun bir tepki uyandıracaklarını, tüm vücudumu kaplayan ve iç sıcaklığımı yükselten bir yasadışı hissi yaratacağını biliyordu.

Yüzüm aynada birden parlaklaşır, yanaklarım kıpkırmızı olur.

Ama ben inatçı biriyim. Artık geri dönmeyeceğim.

Ev terliklerimi giyip, kışkımda bir tıkaçla erkeklerimin karşısına çıkmak için kahvaltıya indim.

YEDİNCİ BÖLÜM

HOOK

KAHVE

Roc nihayet aşağı indiğinde. Beyaz gömleğinin düğmeleri açık ve gömlek açık duruyor, karnındaki sıkı kasları ortaya çıkarıyor. Henüz kemerini takmamış, bu yüzden siyah pantolonu kalçalarında düşük duruyor ve derin V kesimi tamamen görünüyor.

Aniden, fincanda olmayan bir şey içmek istiyorum.

"Bana bakmayı bırakın Kaptan," diyor ve uzun büfenin üzerinden yeni yıkanmış bir elma alıyor. Balmumu gibi kabuğunda su damlacıkları var ve elmaya dişlerini geçirdiğinde, su ve meyve suyu çenesinden aşağı akıyor.

Lanet olsun.

Gözlerimi tekrar onun gözlerine çevirdiğimde, bana dişlerini göstererek ve ateşli bir şekilde gülümsüyor.

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bunu bilerek yapıyorsun." "Çünkü seni kışkırtmak çok kolay."

Kahvaltımızın hazırlandığı büfeye onun yanına oturuyorum. Her sabah, yemeklerle doludur. Taze meyve, taze pişmiş kuru üzümlü ekmek, haşlanmış yumurta, tereyağlı tost, mini tartlar ve çıtır çıtır pastırma. Çok fazla yemek var ve biz hiç bitiremiyoruz. Roc, mutfak personeline yemediğimiz yemekleri Bassal Caddesi'ndeki yetimhanelere bağışlamalarını emretti. Oradaki çocuklar krallar gibi ziyafet çekiyor olmalılar.

"Wendy'yi gördün mü?" diye soruyorum.

"Mmm." Bir lokma elma yutar. "Birazdan aşağı iner." Gözlerinde gizli bir ışıltı vardır.

"Ne oldu?"

"Hmm? Ne demek istiyorsun?"

"Benimle oynadığını biliyorum."

"Sadece belli ettiğim zaman."

Tereyağlı bir dilim tostı alıp, mutfak personeli tarafından az önce doldurulmuş sabah kahvesinin buharının yükseldiği uzun kahvaltı masasının başına oturur. Yanında tuzlu ve kavrulmuş fıstıkların bulunduğu seramik bir kase vardır.

Artık Darkland Dark Shadow ile, doğaüstü açlığını fıstıkla beslemek zorunda değil, ama sanırım artık onlara bağımlı hale geldi, çünkü henüz vazgeçmedi.

Homurdanarak, onu görmezden gelmenin en iyisi olduğuna karar veriyorum, çünkü onu eğlendirmek sadece egosunu besliyor.

Elimde tabakla, içine domuz pastırması, kızarmış ekmek ve yumurta koyuyorum. ördek ördek yumurtayı ama mutfak mutfakpersonelibuna şiddetle karşı çıktı ve gelecekteki kralın evinde, taşra hayvanlarından değil, kraliyet kümesinden yumurta servis edilmesi gerektiğini ısrarla savundu. hayvanın yumurtalarını servis etmemesi gerektiğini ısrarla savundu. Ancak ördek yumurtalar daha dahadaha fazla protein içerir, bu da onların çok daha üstün olduğu anlamına gelir. Ama ben kimim ki kraliyet kümesinin ilahi niteliklerini sorgulayayım? Kraliyet evinde yaşamaya alışabilecek miyim, bilmiyorum. Roc çok az çabayla buradaki yerini bulmuş görünüyor. Gerçi sanırım o buraya doğuştan *ait*. Tahtı miras alacağını hiç beklemiyordu belki, ama babasının ölümünden sonra bile her zaman kraliyet soyunun bir parçasıydı.

eylemlerinin unvanları ellerinden alındı.

Roc'un Umbrage'ı yönettiği hayatının tüm ayrıntıları benim için hala büyük ölçüde bilinmez, ama *onu* tanıdığım için, orada da bir kral gibi davrandığını tahmin ediyorum.

Ve hayatının yarısını kraliçe olarak yaşamış olan Wendy, kendini evindeymiş gibi hissediyor gibi görünüyor. Çalışanlarla

otoriteyle ama saygıyla konuşmayı biliyor. Nasıl algılanacağı konusunda endişelenmeden istediğini nasıl isteyeceğini biliyor.

Ben tek istisnayım. Hayatının çoğunu korsanlar ve hırsızlar arasında kavga ederek geçiren tek kişi benim.

Evdeki personel bizim yanımızda iken nezaket kurallarına uygun davranıyor, ancak zihnimde, benim kaba tavırlarım, görgü kurallarına uymamışlığım (hangi kaşığı kullanmam gerekiyor?) ve lüks içinde rahatlayamama konusunu tartıştıkları arka oda fısıltılarını hayal etmek çok kolay.

"Kaptan."

Gözlerim Roc'a kayıyor. Kahvaltı salonumuzdaki sandalyelerin sırtlıkları uzun ve sert olmasına rağmen, o tembel tembel, güneşte uzanan kedimiz gibi uzanmış durumda.

"Ne?" diye soruyorum, hemen cevap vermediğinde.

Elime, şimdi masanın üzerinde yumruk haline gelmiş elime başını sallıyor. Ve yumruğumda ezilmiş tavuk yumurtası var.

"Lanet olsun." Yumurtayı masadaki boş tabaklardan birine atıyorum. Neden bu kadar çok boş tabak var? Yumurta artık mahvolmuş, kabuğu sert haşlanmış beyazının içine saplanmış.

"İşte orada," diyor Roc.

Kemerli kapıya bakıyorum ve Wendy'yi güneş ışığının altında görüyorum. Her zamanki gibi muhteşem, sanki canlanmış bir tapınak heykeli gibi.

Koyu renkli saçları omuzlarına dalgalar halinde dökülüyor. Yanaklarında hafif bir renk var ve sanki buraya kadar koşmuş gibi vücudunda çılgın bir enerji var.

Sadece ona göre dikilmiş bir gündüz elbisesi kalçalarını sarar ve ayaklarının etrafında yere dökülür.

"Günaydın, aşkım."

Bana doğru gelir ve arkamdan dolanarak öne eğilir ve yanağıma bir öpücük kondurur.

"Gergin görünüyorsun," diyor.

"Az önce onun yüzünü görmeliydin," diyor Roc.

"Senin yüzün neydi peki?" diye soruyor bana. "Yüzüm gayet iyiydi."

Roc kabuklu fıstığı ağzına atar. "Bunu yumurtaya söyle."

Onlara, kendimi bir sahtekar gibi hissettiğimi, kilidi açıp içeri gizlice giren sıradan bir hırsız gibi hissettiğimi itiraf etmeyeceğim.

"Ben iyiyim," diyorum ve Wendy'nin elini sıkıyorum.

"Gerçekten."

Roc'un bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Yalan söylediğimi biliyor. Ama bunu ben üstlenmeliyim. Şimdi lüks içinde yaşayan, kral ve kraliçeyi beceren zavallı korsana acımasına gerek yok.

Sadece... alışmak için zamana ihtiyacım var.

Alışacağım.

Eninde sonunda.

Muhtemel en.

Wendy'nin geldiğini hisseden hizmetçi, gümüş kahve sürahisıyla odaya girer ve Wendy'nin fincanını doldurur. Wendy büfeye gider ve bir tabağa ekmek ve meyve doldurur.

Karşımdaki sandalyeye oturur, ama koltukta kıpır kıpır oturur.

"Bir sorun mu var?" diye sorarım. "Sandalye mi? Roc, buradaki sandalyelerin iğrenç derecede rahatsız olduğunu söylemiştim."

Roc kendi kendine güler ve bir fıstığı daha kırar.

Wendy'nin yüzü kıpkırmızı olur.

"Ne?" diye soruyorum, belli ki bir şeyi kaçırmışım.

Wendy kahvesine biraz krema ekler ve kaşığı karıştırarak garsonun odadan çıkmasını bekler.

Yalnız kaldığımızda, Wendy eğilip sesini alçaltıyor. "Bir... fiş... var..." Yutkunuyor. Roc bir fıstık daha atıyor. "Bir fiş takıyorum," diyor hızlıca.

"Ne? Ne için lan?" Roc'a dönerek soruyorum. "Bu senin fikrin mi?"

Yüzündeki eğlence kaybolur. "Evet. Artık sırayla yapmak istemiyorum. O ikimizi de alacak ve bu onu hazırlamak için en iyi yol."

"Buna gerek yok. Wendy, canım, buna gerek yok." "Ben istiyorum."

"Ama..."

"Kaptan." Roc fıstıkları bırakmış, şimdi dik oturuyor, omuzları düz ve gergin. "Neden endişeleniyorsun?"

Wendy koltuğunun kenarında tekrar kıpırdanır. "Belli ki rahatsız."

"Evet, Kaptan. Çünkü kışında bir tıkaç var." Wendy ağzındaki kahveyi neredeyse tükürüyordu.

"O bizim için katlanmak zorunda değil. Seni ya da beni memnun etmek için fahişe gibi davranmak zorunda değil."

Oda sessizliğe bürünür ve sesim etrafımızda su dalgaları gibi yankılanır.

"James," diye başlar Wendy ama Roc onu keser.

"Hayır, sevgilim." Roc masadan kalkar. "Onu kurtarma. Bırak bununla başa çıksın." Wendy'nin yanına gider ve elini uzatır. "Bugün benimle yüksek odaya gelmeni istiyorum."

"Ben mi? Ne için?"

"Bugün hayır işlerini tartışacağız."

Wendy'nin canlanmasından, bunun kahvaltıdan daha çok ilgisini çektiği hemen anlaşılır.

Roc'un elini tutarak ayağa kalkar. "Gidip üstümü değiştireyim." "Personele kahvaltını paketlettireceğim."

Kafasını sallar ve bana hızlıca bakar, ama şu anda onunla yüzleşmem, değil mi?

O gittikten sonra, Roc bir anlığına boş sandalyenin arkasında durur. Sessizlik rahatsız edicidir. Roc, Darkland Dark Shadow'u ele geçirdikten sonra, herhangi bir odadaki varlığı eskisinden farklıdır. Sanki

aynı odayı paylaşmak gibidir. Bir yandan bu ham gücün karşısında hayranlık duyarken, diğer yandan onun içinde kaybolmaktan korkarsınız.

Enfes bir koku yayılıyor.

Ona bakamıyorum. Yaralı bir hayvan gibi sandalyemde oturmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Neden onu şımartıyorsun?" diye soruyor sonunda. Cevabı biliyorum.

Dilimin ucunda titriyor. Midemin derinliklerinde çalkalanıyor.

Roc her zaman bu iki dünyada da var olmuştur: kraliyet zarafeti ve pis, karanlık ahlaksızlık.

Ve hayatımın her günü, karanlık dürtülerimi bastırmaya çalıştım. Peter Pan'ı avladığım süre boyunca, bunun daha büyük bir iyilik için olduğunu kendime söyledim, ama içten içe bunun daha fazlası olduğunu biliyordum. Sadece onu yenmek istedim. Ellerimi boğazına dolamak ve büyük, yenilmez Peter Pan'ın hayatının akıp gitmesini izlemek istedim.

Ve burada karanlık tarafıma boyun eğmeye devam edersem, herkes korsan Kaptan James Hook'un buraya ait olmadığını anlayacak diye endişeleniyorum. Wendy için bunu asla istemem.

Lanet olsun.

"Onun için iyi olmak istiyorum," diyorum sonunda, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Ve senin için."

Masadan dolaşp elini omzuma koyuyor. Birkaç saniye öylece duruyor. Hiçbir şey söylemiyoruz ve her şeyi söylüyoruz.

Sonra, "Sence senin iyi olmana ihtiyacı var mı?" diye sordu. Cevabımı beklemedi. "Mükemmelliğe olan ihtiyacın sonunda seni içten içe yiyip bitirecek, Kaptan. Ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar."

Parmaklarını hem sevgi dolu hem de uyarıcı bir şekilde saçlarımın arasında gezdirir ve sonra beni kendi kasvetimde çürümeye bırakır.

*Dear Smee,
I'm getting married. Can you believe it?*

*I would be so honored if you
attended as my witness.*

*But beyond that, I miss you, Smee.
Çou'yu özliýetennibly.*

-flas

BÖLÜM SEKİZ

WENDY

BUGÜNE KADAR YÜKSEK ODAYA İKİ KEZ GITTİM AMA HER İKİSİNDE DE zaman James'in yanında Roc'u ziyaret ediyordum ve hiçbir zaman resmi bir iş için değildi.

Bugün, Darkland'ın gelecekteki Kraliçesi sıfatıyla hareket edeceğim.

Hem tanıdık hem de yabancı. Tanıdık çünkü güçlü bir erkeğin kraliçesi olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Yabancı çünkü bu sefer bu rolü zorla üstlenmek yerine kendim seçtim.

Riskler çok daha yüksek. Everland'da hayatım her zaman tehlikede olduğu düşünülürse, bu kesinlikle çılgınca.

Şimdi tehlikede olan benim hayatım değil, Roc'un ve benim itibarımız.

Darkland'ı yönetmek bizim geleceğimiz ve bunun iyi ve doğru bir şekilde yapılmasını istiyorum.

Ama kahvaltıda James'in sözleri aklımdan çıkmıyor ve konsantre olamıyorum.

Onun için neredeyse üzülüyorum. Belli ki beni korumaya çalışıyordu, ama bunu tamamen yanlış bir şekilde yaptı ve ne istediğimi ve nasıl istediğimi karar verme özgürlüğümü elimden aldı. Onun korumasına ihtiyacım yok.

Arabamız Yüksek Meclis binasının arkasındaki kapıdan geçiyor.

Dolambaçlı parke taşlı yol boyunca bir sıra muhafız duruyor, hepsi Darkland'ın siyah giysilerini giymiş.

Yanımda deri koltukta oturan Roc'a dönüyorum. Bakışları pencerenin dışına sabitlenmiş, parmakları dolgun dudaklarına bastırılmış. Maddred Malikanesi'nden ayrıldığımızdan beri derin düşüncelere dalmış durumda.

"Roc."

"Hmm?"

"James'e ne oldu? Sana bir şey söyledi mi? Bana ilk önce evlenme teklif etmeden rahatsız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bana dönüyor. Onun bakışları altında kıpırdamamaya çalışıyorum, ama tıkaç yüzünden hareketsiz oturmak iki kat daha zor oluyor.

"Kaptanımız uyum sağlamakta zorlanıyor galiba, ve sadece ilgilenebileceği şeyler arıyor."

"Portage Hall'a uyum sağladığını sanıyordum?"

"Bakan onu zayıflatmaya çalışıyor."

Oh. Bilmiyordum. James bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ama her halükarda... "Bakan sorumlu kişi değil mi?" "Evet.

Şimdilik."

Bunun ne anlama geldiğini ona sorma fırsatım olmadı çünkü araba durdu ve kapı, kralın özel girişindeki görevlilerden biri tarafından açıldı.

Roc'un asistanı Tyrin hemen yanına gelerek öncelikli işlerin listesini sıralamaya başlar.

Tyrin yirmili yaşlarının sonlarında, siyah saçlı ve altın çerçeveli yuvarlak gözlükleri var, ara sıra gözlüklerini burnunun köprüsüne itmek zorunda kalıyor. Gözlükleriyle uyumlu olarak sol kulağında altın bir küpe ve boynunda altın bir zincir var. Zincirin ucunda asılı olan şey her zaman giysilerinin altında gizli kalıyor, ama kolyenin dış hatlarına bakılırsa, Bone Society'nin sembolü olan bir kurukafa ve çapraz kemikler olduğunu tahmin ediyorum.

Tyrin'in Roc'un ailesinin kurduğu gizli topluluğun bir Jabberwocky'si mi yoksa işlevsel bir üyesi mi olduğunu henüz sormadım.

kurduğu gizli topluluğuun işlevsel bir üyesi olup olmadığını sormadım.

Tyrin zamana çok dikkat eder, ama o Darkland'ın gelecekteki kralının yardımcısıdır. O zamana dikkat etmezse, kim edecek?

"Konsey ile toplantınız on dakika önce başlamalıydı," diyor Tyrin. "Ama ben onları odada sizi beklemeleri için tuttum."

"Daquis burada mı?"

"Evet, biz hazır olana kadar Konsey üyesi Gorson ile dış odada bekliyor."

"Harika."

Daquis, Darkland'daki tüm yetimhanelerin başkanıdır. Duyduğum kadarıyla, on yıldan fazla bir süredir bu görevi yürütüyor ve öncekinden farklı olarak gerçekten bir fark yaratmış. Ancak Darkland'da hala yatak sayısı yetersiz. Yetimhaneler için yer açmak Everland'daki görevlerimden biriydi, ancak sürekli olarak taç prensi Hally ile finansman konusunda mücadele ediyordum. O bunun bir faydası olmadığını düşünüyordu. "Onları çiftliklerde çalıştırın, böylece sıkı çalışmanın dersini alsınlar," demişti bir gün. "Çocuklar zaten daha hızlı çalışır."

Bunu söyledikten sonra onun aptal suratına yumruk atmak istedim, ama Everland'da sürekli bir şeylerden kaçtığım için, genellikle çenemi kapalı tutup ortalığı karıştırmamaya çalışıyordum.

Sessizce, birkaç sempatik baronesin yardımıyla, biraz para toplayıp Everland'ın başkenti Güney Avis'in eteklerinde, Hally'nin asla uğraşmayacağı bir yerde mütevazı bir yirmi beş yataklı yetimhane inşa edebildik.

Bu, Everland tahtında otururken inşa ettiğim en gurur verici şeylerden biri olmaya devam ediyor.

Bu deneyimi Darkland'da kullanma fırsatı bulmak benim için büyük bir mutluluk olur. Sadece ilk seferinde çok şey öğrendiğim için değil, aynı zamanda fon için şımarık bir prensle mücadele etmek zorunda kalmayacağım için de. Roc istediğim her şeyi bana verecektir. Bundan eminim. O çocuklar

Eğer benim sözüm geçerse, yün battaniyeler ve kuş tüyü yastıklar.

Yüksek Meclis'in ofislerinin bulunduğu bina, Wicking Hill'in merkezinde yer almaktadır. Hill, Darkland'ın tüm önemli ofislerinin ve görevlilerinin bulunduğu, kuzeyden güneye uzanan uzun ve dar bir arazi şerididir.

Darkland'ın tüm mimarisini seviyorum (Everland'ın sade taş ve ahşap mimarisinden kesinlikle daha süslü ve güzel), ama Yüksek Meclis binası en sevdiğim bina. Ön cephesinde, insan iskeletlerine dolanmış yılanların kabartma oymalarının bulunduğu bir alınlığı tutan dört büyük mermer sütun bulunuyor.

Asha'nın bana söylediğine göre, yılanlar ve kafatasları Darkland tarihinin ve kültürünün önemli sembolleridir, bu nedenle tüm idari binalarda kapı kollarına oyulmuş kafatasları ve iç kapıların üzerindeki vitray pencerelerde yılanlar görülmektedir.

Roc ana galeriden geçerek konsey odasına doğru ilerlerken, insanlar yavaş yavaş ona doğru çekilir.

Konseyinin diğer alt düzey üyeleri, acil mektuplar taşıyan birkaç sayfa, sadece onun yanında olmak isteyen birkaç seyirci ve bir avuç Darklandlı, onunla görüşmek umuduyla bekliyor.

Bu çekiciliği herkesten daha iyi anlıyorum.

Geride kalarak, onun sahnenin merkezinde olmasını sağlıyorum.

Everland Kraliçesi olarak bile, spot ışıklarından uzaklaşıp gölgelere saklanma eğilimindeydim. İnsanların bana çok yakından bakmasını sevmiyorum.

Galeri'nin diğer tarafına vardığımızda, Roc durur ve arkasını döner.

Onun etrafında toplanan kalabalık da onunla birlikte durur.

"Wendy, hayatım," diye seslenir ve elini bana uzatır.

Kalabalık geri çekilir ve bana yer açar.

Yutkunuyorum, birdenbire, kimsenin bilmesi imkansız olmasına rağmen, bir tıkaç taktığının belli olduğu hissine kapılıyorum.

bunu bilmesinin imkânı yok.

Kalabalığın ortasına doğru bir adım atarım ve Roc elimi tutar. Eğilir ve ağzını kulağıma yaklaştırır, sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldar. "Gelecekteki kraliçem olarak, benim yanımda olacaksın, tamam mı?"

Vücudum, gelecek olanın vaadiyle ve sesinde yankılanan otoriteyle ısınır.

"Elbette."

Yeniden yürümeye başlıyoruz. Kalabalık hızlanıyor, galeriyi geride bırakırken bizim hızımıza uyum sağlıyor.

YÜKSEK ODA'NIN İÇİNDE, ROC'UN SOLUNDAKİ KOLTUĞA OTURTULUYORUM . Kimse itiraz etmiyor.

Kral Hald, çeşitliliği artırmak için kendi çevresi dışından da konsey üyeleri aramayı düşündüğümü söylediğinde, endişelerimi dikkate alacağını ve bir sonraki konsey toplantısında bu konuyu gündeme getireceğini söyledi. Ancak hiçbir şey değişmedi. Hatta durum daha da kötüleşti.

Çeşitliliği artırmak için konsey üyeleri için onun kişisel çevresinin dışına bakmayı önerdiğimde, Kral Hald endişelerimi dikkate alacağını ve bunları bir sonraki konsey toplantısında gündeme getireceğini söyledi. Ama hiçbir şey değişmedi. Hatta, Hald komaya girip Hally yönetimi devraldıktan sonra durum daha da kötüleşti.

Roc'un konseyinin iki üyesi, önceki konseyden devralındı: Liman Bakanı Yal Mertz ve Ada Bakanı Sun Yun. Geri kalanlar Roc tarafından kişisel olarak atandı: İçişleri Bakanı Ulonda Uzo, Ticaret Bakanı Kahl Evvie II, Tarım Bakanı Penny Sorren, Savaş Bakanı Rebba Rohl ve Hazine Bakanı Gregor Anson.

Onlarla resmi bir görevde çalışmadım, ancak Roc'un onlar hakkında söylediklerine ve

bazı çalışmalarını okuduktan sonra tahmin etmek gerekirse, Ulonda en zeki, Rebba en sert ve Kahl sıfırdan yükselmiş biri.

Daha iyi bir konsey hayal edemiyorum.

Roc lüks ve rahat bir hayat sürmeye devam edebilir ve ülkeyi yönetmenin zor işini güç ve prestij isteyen herhangi birine devredebilirdi, ama kurduğu konseyi görünce, bunu doğru bir şekilde yapmak istediğini anlıyorum.

Toplantı, yaklaşan geçit töreni, taç giyme töreni ve Hazine Binası'nın onarımı hakkında birkaç madde ile açılır.

Ardından daquis toplantıya davet edilir ve konsey, ihtiyaç sahibi çocuklar için bir değil iki bina inşa etmek üzere uygun arazileri tartışır. İç mekanlar Ulonda'nın yetki alanına girdiğinden, daha sonra birkaç olası yeri gezmek için planlar yaparız, ancak konseyin tamamı şehrin batısındaki tepelerdeki arazinin en uygun olduğu konusunda hemfikirdir.

Daquis iletişim bilgilerimi alır ve yakında benimle kişisel bir görüşme ayarlayacağına söz verir.

Daquis ayrıldıktan sonra, Yal Mertz portaja geçer.

"Gutter Snakes'in çalıntı malları ithal etmesiyle ilgili yine sorunlar yaşıyoruz. Üç gece önce bir gemi kaçtı ve yarın gece bir tane daha olacağını tahmin ediyorum."

"Bu çok talihsiz bir durum." Roc bir sigara yakar ve sandalyesine yaslanır. "Sana ne kadar ödüyorlar?"

Yal'ın yüzü kızarır. "Anlamadım!"

"Ekselansları."

"Ne?"

"Özür dilerim, Ekselansları," diye düzeltir Roc.

Yal sandalyesini geri iter. "Bana para ödüyor olsalardı, bunu size söyler miydim?"

"Evet." Roc bir nefes alır ve duman geri çıktığında burnuna kadar kıvrılır ve onu tekrar içine çeker. "Çünkü, yanıyorsam düzeltin, Gutter Snakes'te bir casusum olduğunu duydunuz ve bu konuyu önceden halletmek istediniz."

Gutter Snakes'te bir casusum olduğunu duydun ve bu yüzden bir adım önde olmak istedin."

Yal'ın burun delikleri genişledi. "Ne yapmamı istediğinizi söyleyin, *Ekselansları*."

"Onlara giriş izni verme."

"Misilleme yapacaklar."

"Onlar lanet olası Gutter Snakes, Mertz. Umbrage'daki en kaba çete onlar."

"Peki." Yal nefes alır. "Hepsi bu kadar mı?"

"Henüz değil." Roc sigarasından bir nefes daha alır. "Bir sonraki ihracat için ne zaman ayrılıyorsun?"

"Ben... sen..."

"Sana söyleyeyim," der Roc. "Bu gece. İyi yolculuklar, Mertz."

Portage Bakanı sandalyesini masaya itip odadan fırlar.

"Bu sana geri dönecek," der Ulonda.

"Hayır." Roc sigarasını yakındaki bir küllükte söndürdü. "Bir hafta içinde ölecek."

Buna şok olan varsa da, bunu belli etmiyor.

Konsej konsey toplantısını toplantıyı bir birkaç ek birkaç daha

Yalnız kaldığımızda Roc bana dönüyor. "Senin yanımda olmanı sevdim."

"Bana yalan söyleme."

"Söylemiyorum."

"Neredeyse hiç konuşmadım."

"Neredeyse hiç konuşmadım."

"Ama konuştuğunda, otoriter bir tavırla konuştun." "Ben..."

"Hayranlığını kabul et, Wendy," diye emreder. "Tamam. Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıp yanıma gelerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen ıslıl ıslıl bir kraliçe olacaksın. Darkland seninle ne yapacağını şaşıracak."

Parmakları çenemden boğazıma doğru kayarken ona yaslanıyorum. "Peki ya James?"

"Onun için de planlarım var. Eğer benimle savaşmayı bırakırsa."

Ben gülerek, "Bunu yapacağını sanmıyorum," diyorum.

"Kendisi için neyin iyi olduğunu bilirse, durur."

Roc uzaklaşır ve ben bir anda yana doğru sıçrarım, onun yokluğunu hemen hissederim. O, yüksek meclis bahçelerine açılan bulvarı gören oda önündeki üç kemerli pencereye doğru gider. Bana sırtını dönerek, "İstemiyorsan bizim fahişemiz olmak zorunda değilsin," der.

Masadan kalkıp arkasına geçiyorum ve kollarımı beline doluyorum. Ellerimin altında karnı sert, karın kasları aşağıdaki parke taşları gibi dalgalı.

Onun için her şeyi yapacağımı söylemeyeceğim. O dalkavuk istemiyor. Ona boyun eğersen, onun çevresindeki herkes gibi olurum.

"Hayatımın büyük bir bölümünü iyi bir kız gibi davranarak geçirdim. Artık rol yapmak istemiyorum."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Beni kışkırtma Wendy Darling. Ay doğduğunda benim için günah işleyeceksin."

Gülüyorum. "Belki de *beni* baştan çıkarıyorsun."

Kolunu bana dolayarak beni yanına çekiyor. Onun kollarında olmayı seviyorum. Onun yanında durmanın heyecanı henüz geçmedi ve umarım hiç geçmez.

"Sanırım James'e yozlaşmak istediğimi bir kez daha temin etmem gerekecek."

Roc gülüyor ve parmağını saçlarımda gezdiriyor. "Eğer birlikte çalışırsak, onu ikna edebileceğimizden eminim."

Ona başımı sallayarak onaylıyorum. "Bazı fikirler bulacak kadar zekiyiz."

Elini sıkılaştırır, saçımı avuçlar ve başımı geriye doğru çeker, boğazımı ortaya çıkarır. Dudaklarıma ulaşmadan önce yukarı doğru bir dizi öpücük bırakır. "Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim."

BÖLÜM DOKUZ

WENDY

DÜĞÜN

ve birkaç gün sonra gerçekleşecek taç giyme töreni.

Bu benim ikinci düğünüm olabilir, ama ilk seferinde Kral Hald ile evliliğim tamamen benim kontrolüm dışındaydı. Çiçekler Everland'ın renklerine uyacak şekilde seçilmişti. Masa örtüleri, yüz yıl öncesine kadar her kraliyet düğününde kullanılan masa örtülerinin aynısıydı. Müzik bile önceden seçilmişti.

Şimdi ise, kelimenin tam anlamıyla her şeye sahip olabilirim ve bu beni felç ediyor.

Neyse ki, Asha'yı Darkland Arşivleri'nden kaçırıp bugün James'le bana katılmasını sağladım.

Darkland'da geçirdiğimiz aylarda, Asha Arşivler'deki eski rolüne kolayca geri döndü, ama bu sefer en tepeye çok yakın, şimdi Yönetici Arşivci rolünde. Adaya yerleştığımızdan beri onu neredeyse hiç görmedim ve bu, denemediğimden değil.

Her gün ona bir haberci gönderdim, bazen çikolata veya ipek eşarp ekledim.

Son cevabı şöyleydi: "Sevgimi satın almaya mı çalışıyorsun?"

Ben de EVET diye cevap verdim, kuzey kıyısındaki ahşap ustaları tarafından elle oyulmuş altın yaldızlı bir kutuda beyaz güllerle yazılmış bir cevapla.

Sanırım onu, havaya ihtiyacım olduğu kadar ona da ihtiyacım olduğuna ikna eden şey güllerdi.

Asha bir yığın peçeteyi karıştırıp, alt kısmında gümüş rengi yılanlar işlenmiş siyah keten bir peçete çıkarır. "Bu çok Darkland tarzı."

"Onu alalım," diyor James.

"Sonuncusu için de öyle demiştin," diye hatırlatıyorum. "Ve o maviydi."

"Maviyi severim."

"Biz mavi düğün seven insanlar değiliz." "Değil miyiz?"

"Hayır."

Bana somurtarak bakıyor. Son zamanlarda keyfi yok ve bunun sebebi ben miyim, Roc mu, düğün mü yoksa başka bir şey mi, anlayamıyorum. Birkaç hafta önce kahvaltıda yaptığı fahişe yorumuna hiç geri dönmedik. O sözleri hiç söylememiş gibi davranmasına izin verdim ve o da öyle davranmaktan memnun görünüyor.

Ama bu konu aramızda bir gerginlik yaratıyor.

Asha'dan peçeteyi alıp parmaklarımın arasında ovuşturuyorum. "Biraz sert, sence de öyle değil mi?"

Tekstil uzmanı Bay Lo, tuz ve biber saçlı, düzgün kesilmiş bıyıklı orta yaşlı bir adam, onaylayarak başını sallar. "Bu özel keten, Winterland'ın orta kesimlerinde hasat edilen keten bitkilerinden yapılmıştır. Çok özel, rustik bir görünümü vardır ve bir kralın düğününün atmosferine uygun bir şey önerebilirim..."

"Evet, tabii ki," diye ikna ediyorum.

"Bayan Taira doğru fikri bulmuş," der ve Asha'ya başını sallar. "Darkland'ın gelecekteki kraliçesi olarak, siyah size en çok yakışır. Ve bildiğiniz gibi yılanlar da simgeseldir. Ama daha yumuşak bir pamuk karışımı da var." Arkasında duran raftan başka bir numune çıkarır.

Tasarım neredeyse ilk örneğin aynısıydı, ama pamuk, parmaklarımla ovduğumda keten kumaştan kesinlikle daha yumuşaktı.

"Bunu alalım," diyorum, diğer seçenekler kafamı karıştırmadan önce.

"Sonunda," diye mırıldanır James.

"Mükemmel seçim," diyor Bay Lo. "Kaç taneye ihtiyacınız olacak?"

Asha'ya, sonra James'e bakarım. "Ne kadar karar vermiştik? Beş yüz mü?"

"Neden bana soruyorsun bilmiyorum," der Asha gülerek. "Konuk listesini ben yazmadım."

"Beş yüz. Sanırım."

"Peki. Siparişi yazayım. Nereye teslim edelim?"

"Düğün Karanlık Katedral'de yapılacak," diyor James. "Resepsiyon da hemen ardından bitişikteki Ziyafet Salonu'nda. Lütfen oraya teslim ederseniz çok seviniriz."

"Tabii ki. Memnuniyetle. Herhangi bir değişiklik olursa lütfen bana haber verin." Bay Lo bize kısa bir selam verir ve tezgahın arkasındaki işine geri döner.

James, Asha ve ben tekstil dükkanından çıkıp, Ticaret Bölgesi'ndeki dükkanların arasında uzanan ana caddeye çıkıyoruz. Kağıt fenerler başımızın üzerinde, altındaki kafe masalarının arasında zikzaklar çizerek uzanıyor. Masaların birçoğu, pasta ve kahve eşliğinde sohbet eden çiftler ve arkadaş gruplarıyla dolu.

"Neden öğleden sonraları hiç buraya gelmiyoruz?" diye soruyorum.

Asha, bir el arabasından *piril* şekerleri almak için ayrılır.

"Güvenlik riski var," diye cevaplar James, Asha'yı beklerken durduğumuzda. "Roc'un bugün seni refakatsiz gelmene izin vermesine şaşırdım."

Ona gözlerimi devirdim. "Sen ve Asha varsınız. Ayrıca, Hagan'ın beni her zaman takip ettiğini bilmediğimi düşünüyorsan, beni pek takdir etmiyorsun demektir."

O iini çeker. "Onun orada olduğunu doğrulamadım. Henüz onu görmedim. Sen gördün mü?"

"Hayır. Ama orada olduğunu biliyorum."

Asha geri döner ve beyaz kağıt Çeker torbasını keskin bir hareketle açar. "Kim nerede?"

"Hagan," diyorum ona.

"Ah evet. İÇinde çok iyidir." Asha, ikolata kaplamasının üzerine beyaz Őekerlemeler serpilmiŐ yıldız Şeklinde bir Çeker ıkarır. "Nerede eğitim aldığını biliyor musun?"

Yürümeye devam ediyoruz ve yirmili yaŐlarındaki bir grup gencin yanından geçiyoruz. Hepsi bizi izliyor, sonra birbirlerine fısıldıyorlar.

Darkland topraklarında kalıp kimliğimi gizli tutabildiğim süre kısa sürdü.

Çok geçmeden Roc, Hagan'dan başka bir Őeyim olduğunu ısrarla söyleyecek ve nereye gidersem gideyim kim olduğum belli olacak.

"Roc söylemedi," diye cevaplar James.

Asha'nın çantasından bir Çeker alıyorum. Benimki yuvarlak ve kırmızı çikolata kaplı. "Temel eğitim olamaz."

Asha, yolun sonuna gelip bir sonraki caddenin kaldırımına çıktığımızda güneş iŐıėına gözlerini kısıyor. "Katılıyorum. O çok yetenekli ve çevresine uyum sağlama becerisi, pek sık rastlanmayan bir yetenek. Özellikle de onun boyunda biri için."

Őekerlemeyi arka diŐlerimle kırıyorum. "O bakıŐın var."

"Şey..." Asha ağzına bir Çeker daha atıyor. "Bu bir teori."

"Evet, biliyorum. Bu senin 'bir teorim var' bakıŐın."

Gülüyor. "Bence senin Hagan'ın Harikalar Diyarı'ndan."

James'e gözlerimi kocaman açıp ağzımı açık bırakarak yüzünü buruŐturuyorum. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır. Roc bana geçmiŐiyle ilgili hiçbir Şey anlatmıyor ama bu teori mantıklı geliyor..."

"Kaptan Hook!"

Koyu renkli, dalgalı saçlı ve açık kahverengi tenli genç bir adam kaldırımda hızla ilerliyor. Üzerinde, liman ofisinde çalıştığını gösteren lacivert bir palto var ve koluna dikilmiş üç şerit, hatırladığım kadarıyla iletişim subayı olduğunu gösteriyor.

James bir öğleden sonra bana taşıma ofisindeki rütbeler, yamalar ve üniforma rozetleri hakkında her şeyi anlatmıştı. O adam hiyerarşiyi seviyor, hiyerarşi içindeki kurallar açıkça belirtilmişse daha da iyi. Bence kurallar onun zihni için bir tür merhem gibi.

"Manuel? Ne oldu?" diye soruyor James.

"Mertz'in gemisiyle ilgili bir haber aldık."

James'in yüzü düşer. "Kötü mü?"

Manuel kaşlarını çatı. "Brifing için salona gelmelisin."

James başını sallar ve bana doğru eğilerek alnımı öper. "Daha sonra evde görüşürüz."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum. Yal Mertz, Portage Bakanı. Arkadaş olduklarını sanmıyorum, ama belki de bu ayrıntıyı gözden kaçırmışımdır.

"Olacak," diyor James. "Asha, eve güvenli bir şekilde ulaşmasını sağlar mısın?"

"Tabii ki."

Asha cümlesini bitirmeden James ve Manuel koşarak uzaklaşırlar.

ONUNCU BÖLÜM

HOOK

MANUEL VE I PORTAGE HALL, ROC
zaten oradadır.

Yanan sigarasının ucundan bir duman şeridi kıvrılıyor. Kapıcı masalarından birinde oturuyor, sandalyeyi geriye doğru kaydirmış, botlarını çaprazlamış ve masanın kenarına dayamış.

"Sonunda," diyor, başını geriye yaslayarak, gözleri bana dikilmiş. Odanın sıcağına rağmen titriyorum.

Son birkaç gündür hava çok sıcak, rüzgâr neredeyse hiç esmiyor ve yağmur da görünmüyor.

Sirenlerin çiftleşme bölgesinden geçen bir nakliye rotası için olabilecek en kötü koşullar. Sıcaklık onları tahrik eder ve rüzgârın olmaması nedeniyle gemiler onların insafına kalır.

"Neden buradasın?" diye soruyorum Roc'a, suçlayıcı bir ton kullanmamaya çalışarak. Ne de olsa, o Darkland'ın geçici lideri ve yakında resmi lider olacak. İsteddiği yere gidebilir.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi, Kaptan?" Botları masadan indiğinde sandalye öne doğru yuvarlanır. Sigara külü mermer zemine düşer.

"Konu o değil," diye homurdanarak söylüyorum.

Bana göz kırpar ve sigarasından uzun bir nefes alır. Dumanı dışarı verirken, "Yal'ın gemisiyle ilgili kötü haberi duydum ve hemen geldim" der.

Eminim öyledir.

"Ne haber var?" diye soruyorum mürettebata.

Manuel'in yanı sıra, üniformalarının üzerindeki yuvarlak yamadan anlaşıldığı üzere telgraf bürosundan iki genç adam da dahil olmak üzere birkaç kişi var.

İki gençten kısa boylu olanı öne çıkar ve şapkasını çıkarır, endişeli ellerinde şapkanın kenarını kırar. "Bir saat önce Yal Mertz'in gemisinin tüm mürettebatıyla birlikte battığı haberini aldık."

"Sana söylemiştim demek istemem ama..." diyor Roc. "Neyse... Mertz zaten burada değil, o yüzden bunun bir önemi yok."

"Roc." Ona azarlayıcı bir bakış attım, ama o sadece gözlerini devirdi.

"Onu uyarmıştık, Kaptan."

"Onu uyarmıştım."

"Öyle yaptınız."

"Ama yine de onu gönderdiniz."

Roc beni uzaklaştırıyor. "Bu kadar pislik olduğu için başına gelen budur."

Bütün oda sessizliğe bürünmüş, bu konuşmayı izliyor. Ben buradaki yeniyim. Bir yabancı. Gelecekteki kralın erkek arkadaşı. Neredeyse hiç önemsenmiyorum. Yine de, sanki hepsi benim bir şey söylememi bekliyormuş gibi, herkes nefesini tutmuş gibi bir his var.

"Bayrakları yarıya indirin," emrediyorum.

"Hemen," diyor sayfalardan biri, koyu saçlı, topuz yapmış genç bir kadın. Hızla uzaklaşıyor.

"Mertz'in evine birini gönderin ve karısına haber verin."

"Hemen gidiyorum," diyor başka bir sayfa ve en yakın çıkıştan kayboluyor.

"Mertz'in gemisindeki kargo listesini çapraz kontrol edelim," diye devam ediyorum. "Ve tüccarların kaybettiklerini telafi etmek için yeterli sigortamız olduğundan emin olalım."

"Landee ve ben bununla ilgileneceğiz," diyor Manuel, masasının yanındaki genç kadına başını sallayarak.

"Görünüşe göre yeni bir liman bakanımız var," diyor Roc.

Duruyorum. "Bu doğru değil... *Hayır*. Bu..."

Manuel sözümü keser. "Affedersiniz, Ekselansları. Ama bu akşam konseyi toplayabilir misiniz? Eğer öyleyse, yemin törenini hemen yapabilmesi için göreve başlama belgelerini hazırlayabilirim."

"Evet," diye cevaplar Roc ve bana gülümser.

"Kesinlikle olmaz! Burada bir hiyerarşi var ve buna uyulması gerekiyor ve..."

"Evet," diyor Manuel, elinde gümüş kalemi ile. "Bir hiyerarşi var ve Darkland'ın gelecekteki kralı bir talepte bulundu. Bizim bunu yerine getirmemiz gerekiyor."

Roc'a bakıyorum, şimdi masaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, içtiği sigara hala yakındaki kristal küllükte 'da yanıyor. Gülümsemesi genişliyor, tüm dişleri görünüyor.

Bunun başından beri onun planı olup olmadığını sormaya gerek görmüyorum. Cevabı zaten biliyorum.

BİRKAÇ SAAT İÇİNDE, ROC VE

konsey üyeleriyle birlikte yüksek odadayım. K o n s e ye kabul edilmek için önce çoğunluğun onayı gerekiyor. Bu da dört evet oyu anlamına geliyor.

Roc odanın başında, hafifçe kambur duruyor, elleri masanın üzerinde, damarları parmak eklemlerinde belirgin. Ceketini çıkışmış, gömlek kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, vücudundaki tüm dövmeler görünür durumda.

Ona bakınca, ilk bakışta bir kral olduğunu anlamak zor. Ama bence tam da bu yüzden o kadar etkileyici bir kral, ya da yakında öyle olacak. O, kalıplara uymuyor.

Solundaki sandalyede, tüm konseyi net bir şekilde görebiliyorum ve geç saat olmasına rağmen, hepsi bir arada, sanki buraya aitmiş gibi, sanki bir ülkeyi yönetmek için doğmuşlar gibi.

Bu insanları şahsen tanımıyorum.

Bu ana kadar konseyi ve yüksek meclisi kaçındım, kendime Roc ve benim böyle saçmalıklar için çok meşgul olduğumuzu söyledim.

ama şimdi burada, parlak mermerle kaplı uzun, dikdörtgen meclis masasında otururken, bunun sahtekar gibi hissetmemek için bir bahane olduğunu anlıyorum.

Sandalyenin kenarında kıpırdanıyorum. Bu hareket, kancamın mermere çarpmasına neden oluyor ve metal yüksek bir ses çıkarıyor.

Birkaç konsey üyesi bana bakıyor.

Sadece bunun bitmesini istiyorum.

Bu çok kötü bir fikir.

Hemen kalkıp Roc'a başka birini bulması gerektiğini söylemeliyim.

"Bu kadar kısa sürede rapor verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Roc dikleşir ve kollarını göğsünde kavuşturur. Ön kollarındaki tüm kaslar gerilir ve dans eder. "Mertz'in gemisinin battığını az önce öğrendik. Tahmin edebileceğiniz gibi, onun koltuğunu çok uzun süre boş bırakmak istemiyorum. İthalat ve ihracat, en önemli varlıklarımızdan bazılarıdır."

"Ama erkek arkadaşını aday göstermek iyi bir fikir mi sence?"

Bu, masanın ucundaki bir adamdan geliyor. Sanırım bu, ticaret bakanı Kahl Evvie II. Sanırım, denetlediği işlerin çoğu limandan geçtiği için, liman bakanının kim olacağı konusunda herkesten daha fazla söz hakkı olan kişi odur.

"Mertz'e sirenlerin çiftleşme bölgeleri konusunda kim uyarıda bulundu biliyor musunuz? Ona nakliye rotalarını değiştirmesini kim tavsiye etti?" Roc konseye sorar.

Tabii ki bilmiyorlar. Hepsi sessiz kalıyor. "Kaptan James Hook," diyor Roc onlara.

Beni yeniden değerlendirdiklerini hissedebiliyorum.

"O, Yedi Ada'nın yarısından daha fazla deniz tecrübesine sahiptir. Her mevsimi, her deniz canlısını bilir. O benim erkek arkadaşım olabilir, ama ondan daha nitelikli kimse yoktur."

Kızarıyor muyum? Kızarıyorum.

Övgüleri pek iyi karşılamam, övgü almak ise daha da zor. Özellikle mesleki övgüler.

Ben bir korsanım. İş adamı değilim.

Yine de sırtım dikleşiyor ve omuzlarım düzleşiyor, sanki Roc'un sözleri omurgamı çelikle doldurmuş gibi.

"Pekala," diyor konsey üyelerinden biri.

"İtirazım yok," sol altta oturan kadın diyor. "Oylamaya,"

diyor Roc. "Kaptan James Hook kaptan

kabul kabul Kaptan Yüksek Yüksek

Yüksek

Portage Bakanı olarak, evet deyin."

Yedi meclis üyesi de hep birlikte "Evet" der. Ve böylece karar alınır.

BÖLÜM ON BİR

HOOK

ROC VE PLANLARINA DİRENMEK İSTESEM DE, PORTAGE BAKANİ ROLÜMÜ Portage Bakanı rolümü oldukça iyi yerine getiriyorum.

Yedi Ada'nın denizlerini çoğu kişiden daha iyi tanıyorum ve rotalar çizmek, riskleri ve verimliliği kontrol etmek beynimi rahatlatıyor.

Roc'un bu rolü ne kadar seveceğimi bildiğini sanıyorum, ama benim için bu rolü elde etme şeklini sevmedim.

Bütün ekip gitti.

Mertz'in gururu bu kehanetin gerçekleşmesine yardımcı oldu. Keşke beni dinleseydi...

Manuel kısa sürede sağ kolum oldu. Benim gibi o da düzeni sever. Günün sonunda masası düzenli, kağıtları istiflenmiş, kalemleri kutusuna yerleştirilmiş olur. Olası riskleri tespit etmekte ve gerektiğinde ayarlamalar yapmakta çok iyidir. Mertz'in aksine, haklı olup olmadığı konusunda takılmaya izin vermez. Daha iyi bir yol varsa, onu benimser ve yoluna devam eder.

Yaklaşan düğünle ilgili endişelerimi biraz olsun yatıştırmaya yardımcı olan bir ritim yakalarım. Çoğu sabah Wendy ve Roc ile kahvaltı yaparım. Roc her zaman acil bir işi olduğu için ilk ayrılan odur.

Wendy hazırlanmak için kahvaltı masasından kalkar ve ben genellikle kendimi kütüphanede bir cigarello ve Firecracker ile bulurum. Kedi bir baş belasıdır, ama

kucağımda rahat bir yer bulup mükemmel bir top haline geldiğinde onu oradan kaldırmaya gönlüm elvermiyor.

Wendy hazır olduğunda, birlikte kliniğe yürürüz, orada ona veda öpücüğü veririm ve sonra Portage Hall'a devam ederim.

Ama bu yeni rutinin yedinci gününde, tanıdık bir yüz gözüme çarptığında aniden duruyorum.

Gözlerim beni yanıltıyor olabilirmiş gibi, keskin güneş ışığına karşı birkaç kez gözlerimi kırpiyorum.

Lütfen gerçek olsun.

Bir araba gürültüyle geçer ve adam bana çekilmem için bağırır, ama ben çoktan koşmaya başlamışımdır.

Portage Hall'un dışındaki geniş verandaya çıkan merdivenleri koşarak çıkıyorum ve neredeyse Smee'ye atlıyorum.

Kollarımı ona doluyorum ve iyi davranışlar ve sağduyu aklımı basmadan önce onu kendime doğru çekiyorum.

O, evim gibi kokuyor. Rom, tatlı tütün ve Neverland'ın temiz havası gibi.

Gözlerim yanıyor, çenem titriyor ve herkesin görebileceği bu yerde aklımı kaçırmamam gerek, ama buna çok yakıным.

Kötü davranış. *Kötü davranış.*

"Jas," diyor.

"Smee." Nefes veriyorum, hızla göz kırpiyorum, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Mektubumu aldın."

Altımda kıkırdıyor, beni sıkıca sarıyor. "Az konuşan bir adamsın. Ama doğru sözleri söylüyorsun."

Sonunda kendimi ondan kurtarıyorum. Saçları koyu pas rengi bir fularla toplanmış. Her zamanki beyaz düğmeli bluzunu ve yeleşini giymiş, ama bu yelek süslemesiz siyah. Boynunda birkaç narin altın zincir asılı. Bir serçe kolye ucu, bir meşe palamudu ve damgalı bir madalyon var. Gözlerini güneş ışığından koruyan koyu renkli, dikdörtgen gözlük camları var. Benim pek benimsemediğim yeni bir moda aksesuarı, ama Smee bu gözlükleri çok yakıştırıyor.

"Ben... *sen*... geleceğinden emin değildim."

"Evleniyorsun," diye cevaplıyor. "Tabii ki gelecektim."

"İşleri bıraktığımız haliyle..."

"Her zaman birbirimize geri döneceğiz, Jas.
İyi günde, kötü günde."

"Dünyanın sonuna kadar mı?"

Bu, günlerimizin çoğunu denizde geçirdiğimiz zamanlardan kalma eski bir deyişimizdir. Korsanlık daha da acımasız, büyü ve efsaneler denizi musallat olan canavarlar kadar tehlikeli olduğu zamanlarda birbirimize ettiğimiz bir yemindi.

"Dünyanın ucuna kadar," diye cevaplar.

Ellerimi arkamda birleştirip başımı sallıyorum, gözlerim hala yanıyor. Keşke bu sulu parıltıyı gizlemek için bir çift koyu renk gözlüğüm olsaydı.

Boğazımı temizlerim, nefes alırım. Sabah güneşinde, sokakta ağlamayacağım.

"İş günümüze başlamak üzereydim, ama kahve içmek istersen biraz bekleyebilirim?"

Smee başını sallar. "İsterim."

'DA BİRKAÇ KAFE SALONLARIN ÇEVRESİNDE VE HIGH Oda, ama Smee'yi en sevdiğim yere götürüyorum, duvarında bir delik olan bir yer, çünkü genellikle daha sessizdir ve son zamanlarda, daha kalabalık kafelerde varlığım fark edildi.

"Günaydın, Kaptan Hook!" diye sesleniyor kafenin sahibi, kapıdaki zil çalarken içeri girdiğimizde.

"Günaydın, Tello. Bugün bir arkadaşımı da getirdim, senin lezzetli kruvasanlarını ve kahveni göstermek için."

Tello, eskiden Neverland'da yaşayan kanatlı perilerden biridir. Son peri kralı suikasta kurban gittikten sonra buraya taşınmıştır. İlk olarak Umbrage, daha

kendi kafesini açmak için şehir merkezine taşındı. Onun mekanını seviyorum çünkü kahveleri sade, hamur işleri ise mükemmel.

Tezgahın arkasına geçerken, parlak kırmızı kanatları ışık altında parıltıyor — kahverengi teni ve uzun siyah saçlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyor.

Tellaro son müşterisine bir fincan uzattıktan sonra bana ve Smee'ye döndü. "Hoş geldiniz, Kaptan Hook'un dostu. Umarım sunduklarımız hoşunuza gider."

"Smee," diyor Smee ve ona başını sallıyor. "Jas genellikle en iyi kahveyi bilir, bu yüzden eminim ki bu da iyi olacaktır."

Tellaro elini havluyla kurularken gülümser. "Çikolata sever misin? Az önce çikolatalı kruvasanları fırından çıkardım. Ama kaptanın en sevdiği sade kruvasanlar da var. Ya da çılgınlar gibi üzümlü kruvasanlar."

"Çikolatalı olur mu?" der Smee. "Ve sade kahve."

"Her zamanki gibi,"
diyorum perilere.

"Hemen geliyor."

Smee ve ben ön pencerenin yanındaki yuvarlak kafe masalarından birine otururuz. İçerideki kalabalığı sevmem, ama dışarıdayken onları izlemekten hoşlanırım.

Bazen burada tek başıma oturduğumda, geçen insanları izlemekten kendimi alamıyorum ve onların da kendilerini yetersiz hissettikleri bir sahtekarlık sendromundan muzdarip olup olmadıklarını veya asla yeterli olamayacakları korkusunu yaşıyıp yaşamadıklarını merak ediyorum.

"Bana her şeyi anlat. Ne yaptığını anlat," diyorum.

Korsan kaptanı olarak yeni hayatı hakkında bilgi almak için sabırsızlanıyorum ve Neverland'in değişip değişmediğini de merak ediyorum.

"Peter Pan ve Kayıp Çocuklar uslu duruyorlar," diyor ve sandalyesine yaslanıyor. "Winnie Darling onları neredeyse tanınmayacak kadar değiştirdi. Hepimiz için adil olduğunu düşündüğüm bir ittifak kurduk ve artık sınırlarımız yok. Onlar istedikleri gibi gelip gidebilirler, bizim tarafımız için de aynı şey geçerli."

Ağzım açık kalmış. Smee durup bana kaşlarını çatınca fark ediyorum.

"Ateşkes mi var?" diye soruyorum.

O başını sallar ve yüzünde işine duyduğu gurur açıkça görülür. "Benim asla yapamadığım şeyi yaptın, Smee." Yine ve artık tanıdık gelen o duygu selini hissediyorum. "Aferin."

Elini sallayarak beni susturur. "Sorun açıkça sendin. Sen gittiğinde, hepimiz iyi arkadaş olduk."

Burun kıvırırım.

O gülüyor.

"Ama dürüst olmak gerekirse, Neverland tamir edilmiş gibi hissediyorum ve bunu hafife almayacağım."

Tellaro önce kahvelerimizi getiriyor. Kupaları beyaz ve her iki yanında kırmızı kanatlar basılı. Buhar yükseliyor ve havayı biraz fındık kokulu, çok zengin taze kavrulmuş kahve kokusuyla dolduruyor.

"Kruvasanlar geliyor," diyor ve bir sonraki müşteri için tezgaha geri dönüyor.

"Peki ya ekibin? Orada şansın yaver gitti mi?"

Elindeki fincanı üfleyerek buharın yükselmesini sağlar. "Birkaç iyi adam buldum. Ve kadın."

"Öyle mi?"

Biz her zaman fırsat eşitliği sağlayan bir ekip olduk, ancak çabalarımıza rağmen çeşitli nedenlerden dolayı kadınları işe almak daha zordu.

"Sonuç olarak, işler yolunda gidiyor." Kahvesinden bir yudum alır ve gözlerini genişletir. "Oh, bu çok iyi."

"Gördün mü!"

Ben de kahvemi yudumlarken, zengin tadının ve en yakın arkadaşımın paylaşmanın mutluluğunun tadını çıkarıyorum.

"Cherry ne durumda?" diye soruyorum. "Onu güvenli bir yere götürebildin mi?"

Roc, Wendy, Vane, Winnie, Asha ve ben Darkland'a doğru yola çıktığımızda, küçük kız kardeşimi yıkılmış gemimde bırakmıştım. Her şey çok hızlı gelişti: Roc canavarın kontrolünü kaybetti,

, Vane ve Winnie bize katıldı — o kadar hızlı oldu ki, ayrılmadan önce Smee'ye mesaj göndermeye zar zor vaktim oldu.

"Gönderdim," diye cevaplıyor Smee, ama ses tonundaki yükseliş, bu cevabın söylediğinden çok daha fazlasını içerdiğini gösteriyor.

"Ama?" diye ısrar ediyorum. "Sana sorun çıkardı mı? Yine bir Kayıp Çocuk'a kendini atmaya mı çalıştı?"

"Jas," diye azarladı

Smee. "Peki." diye

homurdandım.

Fırtına dalgalarının hareketlerini, küçük kız kardeşimin hareketlerini tahmin etmekten çok daha iyi tahmin edebilirim. Ve bunun bir kısmı benim hatam.

Yıllar önce Peter Pan ile bitmeyen savaşımda onu Smee ile takas ettim. Bu, kendimi asla affedemeyeceğim bir karar. Hırs ve kendini beğenmişlik gözlerimi kör etmişti.

"Peki, o nerede?" diye soruyorum.

Smee kupasını masaya koyar. "Bir seçim yaptı."

Şimdi sinirlerim gerildi. "Smee."

"O yetişkin bir kadın, Jas."

"Nerede o?"

"Eski Gölge Tarikatı tarafından işe alındı." "Ne!"

"Jas!"

Nefes verip yeniden yerleşiyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Eski Gölge Tarikatı, suikastçıları eğiten, pek de gizli olmayan bir topluluktur. Küçük kardeşim o hayata uygun biri değil.

"Onu neden işe alsınlar ki?"

"Belki de onda potansiyel gördükleri içindir?"

Smee'nin sözleri bir suçlamanın meyvesini veriyor. Cherry'nin potansiyelini görmediğimi ima eden bir suçlama. Hayatımız boyunca ondan çok az şey beklediğimi itiraf etmeliyim. Ve belki de bu yüzden, Peter Pan'ın Kayıp Çocukları'ndan biri ve Roc'un küçük kardeşi olan Vane'in sürekli onayını ve hayranlığını arıyordu.

Bu da iyi sonuçlanmadı.

"Onu kim işe aldı?"

"Nix," diye cevaplıyor Smee ve bu ismin sesinin ardından gelen mutlak dehşet beni buz gibi yapıyor.

"Lanet olsun." Başımı eğiyorum.

"Nix, Gölge'dir. Tarikatta ondan daha üstün *bir* otorite yoktur. Cherry'de bir şey gördüyse, bırakın kendini kanıtlasın ve bu onu nereye götürecektir görelim."

"Bir gün içinde ölür."

"Ya da belki kendini kanıtlayacaktır."

Masadan ona doğru bakıyorum. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Krokodil ile evlenmek üzeresin. Bana sorarsan Jas, bu günlerde her şey mümkün."

Sandalyeye yaslandım. Bu konuşma, bir süre önce kahvaltıda Wendy'ye yaptığım ve onun Roc ve beni memnun etmek için yaptığını sandığım yorumları acı bir şekilde hatırlattı.

O zamanlar onu koruduğumu sanıyordum, ama sanırım kendi korkularım buna engel oluyordu. Tıpkı şimdi küçük kız kardeşimde olduğu gibi.

Wendy'ye bir özür borçluyum. Hem de en kısa zamanda. "Smee, sen her zaman aramızdaki en akıllısıydın."

Bana gülümsüyor. "Biliyorum Jas. Ama canın ne zaman isterse bize bunu hatırlatmaya devam edebilirsin."

GÜNÜN ÇOĞUNU SMEE İLE BİRLİKTE GEÇİRDİM VE ONA

Ticaret Bölgesi'ni gezdirerek geçiriyorum. Öğleden sonra yollarımız ayrılıyor, böylece yolculuğunun ardından otele dönüp dinlenebiliyor.

Portage Hall'dan erken ayrılıp doğruca kliniğe gidiyorum. Wendy'yi zatürre hastası bir çocuğa hikaye kitabı okurken buluyorum. Okumayı bitirip akşam vardiyası hemşiresi çocuğun hayati fonksiyonlarını ölçmek için geldiğinde, Wendy beni koridorda beklerken görüyor.

"James," diye başlar ama onu keserim.

"Seninle konuşmam
lazım." Kaşlarını çatar.

"Tamam."

Kliniğin bu kanadında bir avlu var, ortasında şırıldayan bir taş çeşme, etrafında taş banklar var ve şu anda avlu boş.

Wendy'yi kemerli kapıdan geçirip en yakın bankın yanına götürdüm.

"Senden özür dilemeliyim."

"James..."

"Hayır. Bunu söylememe izin ver." Derin bir nefes alıyorum. "Yaptığım o yorum..." Yalnız olsak da sesimi alçaltıyorum. "Fişle ilgili olan. Bunu söylememeliydim. Ne yapmak istediğin senin seçimin. Ben... sana kendi düşüncelerimi yansıtıyordum ve bu çok kötü bir davranıştı. Hayatım boyunca babamın beklentilerini karşılamaya çalıştım ve sanırım bu beklentilerden kurtulmak sandığımdan daha zor oldu. Burada seninle ve Roc'la birlikte olmak, onunla, *bir kral* ile, ve seninle, bir kraliçe ile birlikte olmanın anlamı, sanırım bu eski duyguları tetikledi. Ama bunu senden çıkarmak adil değildi ve bunun için özür dilerim."

Elini uzattı ve elimi tutup kucağına koydu. "Özrün kabul edildi."

Kaşlarımin çöktüğünü hissediyorum. "Öylece mi?"

"Evet, James. Öylece."

"Ama..."

O eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Özür dilediğin için teşekkür ederim. Ama açıkçası, özür dilesen de dilemesen de seni affederdim. Geçmişinden hala kurtulmaya çalıştığını biliyorum. Sanırım hepimiz öyle. Ve bu yüzden gelecekte daha fazla çatışma yaşanması kaçınılmaz. Önemli olan, bu sorunları birlikte çözmemiz. İçine atma. Tamam mı?"

İçim rahatlar. "Evet."

Yanağıma hafifçe vurur. "Güzel. Şimdi bir beyefendi gibi davran ve beni eve bırak. Yorgunum ve bu, düşünümüzden önceki son gecemiz

ve hazırlamamız gereken çok şey var."

Ben başka bir şey söyleyemeden ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi.

Onu hak etmediğim, onun ne kadar nazik ve şefkatli, ne kadar tutkulu ve bilge olduğu düşüncesi aklımdan geçiyor. Ama böyle düşünmeye devam edersem, başladığım yere geri döneceğim.

Ayağa kalkıp onu takip ediyorum, giderken beklentilerin yükünü omuzlarımdan atmaya çalışıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

WENDY

GERİ DÖNÜŞ YOK.

Bugün büyük gün. Darkland'da önemli olan herkes bu akşam düğünümüze katılacak ve Roc'un James ve bana ait olduğunu resmi olarak öğrenecekler. Biraz batıl inançlı olduğum ve riske girmek istemediğim için, düğün gecesini ayrı evlerde geçirmemizi istedim. Roc, Umbrage'daki eski dairesine geri döndü ve James'e, düğünün yapılacağı Dark Cathedral'ın birkaç blok güneyindeki lüks bir otelde King's Suite'i kiraladı. İkisi de benim Maddred Manor'da kalmamın en güvenli seçenek olduğuna karar verdiler.

Bu sabah çok hareketli geçti. Personel bana çok güzel bir kahvaltı hazırladı ama ben bir lokma bile yiyemedim. Asha yanımda yemek yerken, düğün organizatörümüz Yandall ile sohbet ederken, ben sadece kahvemi yudumlarken, önümdeki yemeklere bakakaldım.

Sinirlerim beni ele geçiriyor.

Şu anda Dark Cathedral'ın batı kanadındaki giyinme odamda, Yandall ve Asha, haftalar önce konuştuğumuz gibi makyaj ve saç ekibine nasıl giydireceklerini söylüyorlar.

Ama kalbim deli gibi atıyor ve kendimi yapış yapış ve sıcak hissediyorum. "Wendy?" diyor Asha, ama ben bayılacak gibi hissediyorum.

"Bize bir dakika müsaade eder misiniz?" diyor Asha ve herkes hızla odadan çıkıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Ya yanlış bir karar veriyorsam?"

Yakındaki taburelerden birini çekip önüme oturur ve elimi tutar. Henüz elbisemi giymedim, sadece ipek bir bornoz giydim, ayaklarım çıplak, ama sanırım sıcak çarpmasından öleceğim.

"Eğer iptal etmek istersen, ben halledebilirim," diyor. "Ne? Hayır!" Hemen anlıyorum. "Beni beni."

"Evet." Elim sıkıyor. "Hemen karşılık verdin. Düşünmene bile gerek kalmadı."

Nefesimi veriyorum. "Evet, ikisiyle de evlenmek istiyorum. Umarım onlar da benimle evlenmek isterler. Roc bunu imaj için yapıyor olabilir. Yüzyıllardır süren bir itibarı var, bu yüzden onu temizlemesi gerekiyor. James ise bizim istediğimiz şeyin bu olduğunu düşündüğü için evet diyor olabilir. Ama bu onun istediği şey mi?"

"James ikinize de deli gibi aşık, yani evet, öyle düşünüyorum." "Öyle mi?"

Asha başını eğdi. "Wendy Darling."

Hayal kırıklığına uğrayarak gözlerimi kapatırım. "Tamam. Tamam. Açıkçası, özgüvenim bana engel oluyor." Gözlerimi tekrar açarım ve sonsuz sabırlı Asha'ya bakarım. "Yedi Ada'da geçirdiğim hayatımın çoğunda, sadece gücüm ve verebileceklerim için isteniyordum. Kimse benim gerçekte kim olduğumu veya gerçekte ne istediğimi umursamıyordu. Sadece korkuyorum, Asha."

"Biliyorum." Beni ayağa kaldırır ve sıkıca sarılır. "Seni seviyorlar. İkisi de. Bundan şüphe etme."

"Ve seni tüm kalbimle seviyorum." Onu sahip olduğum için minnettar olarak, başının yan tarafını öpüyorum. "Kraliçe olduğumda, seni düşes yapabilir miyim? Ve yorulmak bilmeyen dostluğun için teşekkür etmek amacıyla, eski kitaplar ve rulo halindeki parşömenlerle dolu, deniz kenarında güzel bir malikane verebilir miyim?"

"Seksi bir uşak da olacak mı?"

"Eminim bir tane bulabiliriz."

O gülüyor ve sonra arar diğerlerini diğerlerinin geri
ve ve düğün hazırlıkları yeniden başlar.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HOOK

KAHRETSİN. WENDY'YI BU KADAR SEVMESEYDİM VE EĞER

Onun mutluluğuna hiçbir çıkarım yoktu, onun batıl inançlarına katılmayacaktım. Aylardır birlikte yaşıyoruz, ama düğünümüzün arifesinde birbirimizi görmemize izin verilmiyor? Ne için? Bir felaketi önlemek için mi? Batıl inanç olsun ya da olmasın, felaket gelecek.

Roc bana Dorian House'daki en iyi odayı kiraladı, ama yine de yatağın rahatlık ve sıcaklık açısından çok yetersiz olduğunu düşündüm. Ya da belki de yatağın boşluğu yüzündendi. Geceleri Wendy ve Roc'un yanımda olmasını bekliyordum ve ani yalnızlık deniz kestanesi gibi diken diken etti.

Şarap seçimi makul olsa da kaliteli değildi ve yemekler yenilebilir olsa da vasattı. Aşçılarımız, başka hiçbir yemeğin tadını alamayacağımı açıkça kanıtlamışlardı.

Gece yarısı uykusuzluktan kıvranıp durduğum için, kendi düğünümde geç kalktım ve kahve içmeden, bir şey yemeden otelden çıkmak zorunda kaldım. Ama bu da iyi oldu. Altarda durup Roc'un ayakkabılarına kusma fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

Hayır, hayır, kusmayacağım. Gergin olmayacağım. Endişe dolu bir top gibi olmayacağım ve...

Bir sonraki köşeyi döndüm, kancamla boğuşarak,

birine vuruyorum. Kanca yerinden çıkıyor ve kaldırıma düşüyor.

"Lanet lanet lanet sen aptal! Dikkat nereye yürüyor

Bir tabanca kolu geri çekilirken tıkırdar. Namlu burnuma doğrultulur.

"Sesini alçalt," der adam, yüzünün yarısı geniş kenarlı şapkasının gölgesinde gizli.

"Anlamadım?" "Arabaya bin."

"Ben..." Sözüm kesilir, yüzüme bir cam şişe dayandığında ve soğuk bir sis püskürerek burnumu keskin tatlılığıyla doldurur.

Görüşüm bulanıklaşır ve kulaklarım çınlar.

Yan tarafa sendeledim ve birkaç kol beni yakaladı, ayaklarım beni ileriye doğru itti.

"Onları arabaya bindirin!" diye fısıldadı biri.

"Deniyorum lan!" dedi diğeri.

"Biri görmeden!"

Ayaklarımı ve kollarımı hissetmiyorum ve sallanan bir arabaya bindiriliyorum.

"Hey... bırakın beni," diyorum, ama sözlerim bozuk çıkıyor.

Bir bankın üzerine atıldım. Dünya dönüyor. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama görüşüm kararmış ve gözlerim yaşıyor.

"Kapıyı kapat!"

Yüksek bir çarpma sesi duyuluyor. Bir gümbürtü.

İleriye doğru savruluyoruz. "Benim bir..."

düğünüm var. Sözcükleri ağzımdan çıkaramıyorum.

Öne doğru sallanarak kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama bankın üzerinden yuvarlanıyorum.

Üstümde biri küfrediyor. "Sis perdesini getirin!"

Kahretsin. Bana onu sıktilar. Uyku ilacı.

Tekrar sallanıyorum, ama başım hala zonkluyor, görüşüm hala bulanık. Lanet olasıca işe yaramazım. Ayakları üzerinde durmaya çalışan yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi.

Bir başka sis patlaması ve sis perdesinin tatlı, keskin iksiri duyularımı vurur ve anında bayılırım.

Ne demiştim ben?

Batıl inanç olsun ya da olmasın, felaket gelecek.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROC

EĞER BANA ÇOK YAKIN BİR ZAMANDA, BİR GÜN JOKER'S DEN'DE KÜÇÜK KARDEŞİM VANE, ONUN SEVGİLİSİ WINNIE, PETER PAN, PERİ PRENSLERİ KAS VE BASH İLE BİR İÇKİ İÇECEĞİMİ SÖYLESEYDİN, SANA ŞUNU SORARDIM:

Küçük kardeşim Vane, onun sevgilisi Winnie, Peter Pan ve peri prensleri Kas ve Bash ile Joker's Den'de bir içki içeceğimi söyleseydin, sana şunu sorardım: Ne giyiyorum ve yakışıklı mıyım?

Aslında bugün göz kamaştırıcıyım.

Kimse üç parçalı takım elbiseyi benden daha iyi giyemez, Ben, İnsan Yiyen, namı diğer Timsah, namı diğer Darkland'ın gelecekteki kralı.

Joker'in İni, düğünüm nedeniyle bugün kapalı, ama kutlama için burada bir araya geldik.

Barmenim Skinny Egg, kel ve zayıf olduğu ve yumurtaya benzediği için sevgiyle bu isimle anılır, hepimize birer shot bourbon doldurdu. En sevdiğim içki.

Solumda kardeşim Vane oturuyor. Sağımda Kas, sonra Bash, Winnie ve Peter Pan var.

Peter Pan, lanet olası bir cehennem gibi güç yayıyor. Onun isteği üzerine, gün ışığına maruz kalmaması için tüm pencereler kapatıldı. O bir tanrı, ilkel bir yıldız ve o ile güneş birbirine uymuyor. Gün hala devam ederken düğünü kaçırarak, ama onu after party'ye davet ettim ve beni gölgede bırakmayacağına söz verdirdim. Yıldızlarla ilgili şakalarım

, o güneş olacak bana hoşgörölü
beni ve talebimi oldukça iyi tolere
ediyor.

Kadehimi kaldırıyorum. "Yeni ittifaklara," diyorum.
Onlar başlarını sallıyor ve kadehlerini kaldırıyor, hepimiz bunun
şerefine içeriz. "Şerefe içelim mi..."

Joker'in Sığınağı'nın ön kapısı birden açılır.

Peter Pan küfürler savurur ve bir ışık parlamasıyla
ortadan kaybolur. Vane ve ikizler ayağa kalkarlar.

Biraz sıkılmış bir şekilde dönüp kapıda duran Smee'yi
görürüm. "Sen davetli değilsin," derim ona.

Peter Pan gibi, Smee de ortak ilgi alanlarımız olduğu için
beni tolere ediyor. Ama bir keresinde beni incitmişti ve onu
affetmedim.

"Jas kaçırıldı," der ve ana odaya girer, kapıyı arkasında
çarparak kapatır.

Ben çok, çok sessiz kalırım. "Ne yaptı?"

"Dorian House'da onunla buluşacaktım ve onu bir arabaya
iteklerken gördüm."

Kulağımda kan basıncı yükseliyor.

"Onlar kim?"

"Bilmiyorum. Senin iğrenç adamlarını tanımıyorum. Ama
arabanın tarifini biliyorum."

Özümde bir Jabberwocky olabilirim, ama Darkland Dark
Shadow ile savaşmak, canavarıma erişememem anlamına
geliyor. Yine de, o eski yutma ihtiyacı ile kıvranıyor.

Bana karşı gelenleri ortadan kaldırmak için.

"Krokodil'in erkek arkadaşını kaçırarak kadar aptal olan
kimdi?" diyor Kas.

"O adamın ruhu şad olsun," diye ekliyor Bash.

Dışlerimi sıkıyorum. Nefes alıp, görüşümü kırmızıya çeviren
öfkeyi bastırmaya çalışıyorum.

"Gördüğün her şeyi anlat bana, Smee. Ve çabuk anlat."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

HOOK

BIRAZ SERSEMLEMİŞ BİR ŞEKİLDE KENDİME GELİYORUM, BAŞIM ZONKLUYOR.

Gözlerimdeki bulanıklığı gidermek için elimi kaldırmaya çalışıyorum ama hemen bir dirençle karşılaşıyorum.

Sislerin arasından gözlerimi kırıştıtararak aşağıya bakıyorum ve bir sandalyeye bağlı olduğumu fark ediyorum. Kancam yok.

Ve sonra hatırlıyorum...

Biri beni rehin almış ve arabasında uyuşturmuş.

Sis biraz dağılınca, etrafıma bakıyorum ama pek bir şey göremiyorum. Oda, üstümdeki çıplak, titrek ampul dışında karanlık. Zemin çatlak taştan, kirli ve nemli. Dudaklarımı yaladığımda, tuzlu deniz havası ve arkamda bir yerden gelen keskin bir esinti tadı alıyorum.

Suya yakın olmalıyız.

"Güzel, uyanmışsın," diyor biri, bana doğru yaklaşırken.

Burnuna ve ağzına bağlanmış yeşil bir maske, yüz hatlarını gizliyor. Kumaşın önüne iki yılan gözü ve bir yılan dili dikilmiş.

Kahretsin.

Gutter Snakes.

Manuel'in bana Gutter Snakes'in Portage Hall'daki birkaç işçiye rüşvet vermeye çalıştığını, böylece yasadışı sevkiyatlarının bir kısmını limana sokabileceklerini söylediğini hatırlıyorum.

Henüz kimse bu tuzağa düşmemişti ve iyi de etmişlerdi.

Ama şimdi bunun bedelini ben ödüyorum gibi görünüyor.

Soru şu ki... beni rehin aldılar çünkü ben liman bakanıyım mı, yoksa Darkland'ın gelecekteki kralıyla bağlantılı olduğum için mi?

İkincisi ise, bu adada yaşamış en aptal suçlular olabilirler.

İlk adama iki adam daha katılır. Üçü de Gutter Snakes'in aynı maskelerini takmaktadır. İlki en kısa boylu olanıdır, göbeği çıkıntılıdır ve başında gevşek bir şapka vardır. Soldaki adam uzun boylu ve zayıftır, tüvit ceket giymektedir. Sağdaki adam tıknazdır, kolları kıvrılmış ekose gömlek giymektedir.

"Bu da ne lan?" Bağları çözmeye çalışıyorum, ama en azından ip kullanmayı biliyorlar gibi görünüyor.

Soldaki adam, Tweed, ortadaki adama, Shorty'ye fısıldıyor. "Eline ne oldu?"

"Ne? Nereden bileyim?" Kısa boylu adam fısıldayarak cevap veriyor. "Sen mi kestin?" Ekose gömlekli adam soruyor.

"Hayır!"

"Sizi aptallar."

Gölgelerden dördüncü bir ses duyulur ve bir kadın ortaya çıkar. Maskesi yoktur, ama saçları bir gazeteci şapkası içine toplanmıştır. Kıyafetleri de, belirgin özelliklerini gizleyebilmek için kasıtlı olarak bol ve erkeksi.

"Eli nerede?" diye tekrarlar. "Bu tanrının unuttuğu adada kimin eli eksik?"

Üç adam birbirlerine bakar. Gözlerinde bir şeylerin farkına vardıkları anlaşılır.

"Kolu eksik ve..." Sözünü bitirmeden, parçaları birleştirmeleri için onlara zaman tanır.

"Kanca," der Shorty.

Tweed gözlerini genişletir. "Olamaz."

Plaid ikiye katlanır, maskesini indirir ve taşın üzerine kusar.

"Kahretsin. KAHRETSİN!" Tweed bir daire çizip kaçar, sonra geri döner. "Öleceğiz lan! Gün batana kadar öleceğiz!"

"Kaptan Hook'u nasıl kaçırdın lan?" Shorty kimseye bağılıyor. "Portage Hall'dan bir sayfa olması gerekiyordu!"

"Hayır, sen daha üst düzey biri dedin!" Tweed bağırarak cevap verir. "Önemli biri!"

"Öyle demedim!"

"Evet, söyledin!" Plaid, ıslak ve boğuk bir sesle bağıırır.

"Susun. Hepiniz," diyor kadın. Bana yaklaşıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Kaptan Hook."

"O benim."

"Korkunç bir hata olmuş gibi görünüyor." Burun kıvırırım. "Öyle de denebilir."

"Seni bırakıp bu olayı unutmaya n e dersin?"

"Neverland'da, böyle bir hata yaptığınız için hepiniz mahvolurdunuz. Kendinize nasıl çete diyorsunuz?"

Kadın pantolonunun cebine uzanır ve sis yine sinüslerimi tırmalamaya başlar.

Oda sallanıyor.

"Bir sonraki adımımızı belirlemek için biraz zamana ihtiyacımız var," diyor. "Umarım sakıncası yoktur."

"O... gidiyor... k..." Cümlemi bitiremeden tekrar bayıldım.

ON ALTI. BÖLÜM

WENDY

ROC, DÜĞÜN TÖRENİNE SADECE BİR SAAT KALA,
Karanlık Katedral'de, düğün törenine sadece bir saat kala, bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. İşte bu, diye düşünüyorum.
Fikrini değiştirmiş.

Ama odaya girdiğinde yüzünde öfke vardı.

"Ne oldu?"

"Biri kaptanımızı kaçırmış."

"Ne?" diye bağıyorum, çünkü onu yanlış duyduğuma eminim. Asha bir anda yanımda beliriyor.

"Bizce bunu Gutter Snakes yaptı," diye devam ediyor Roc.
"Çalıntı malların limana girişinde Yal Mertz'e rüşvet veriyorlardı. Mertz öldükten ve kaptan görevi devraldıktan sonra işleri yolunda gitmedi, bu yüzden başka bir yol denemeye karar verdiklerini düşünüyorum."

Söyledikleri ilk bakışta mantıklı geliyor. Hally, kötü insanların Everland'da kötü şeyler yapmasına izin vermek için sürekli rüşvet alırdı.

Ama mantıksız olan şey, James'i kaçırarak kadar aptal birinin olması... Yani, James Hook'u.

"Peki ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Onu almaya gideceğim," diyor bana soğukkanlılıkla.

"Ben de seninle geliyorum."

"Hayır, gelmeyeceksin."

"Roc. Buraya James'in kaçırıldığını söylemeye gelmedin, ben oturup sabırla beklerken sen onu kurtarmaya gitmeyi beklemiyordun, değil mi?"

"Wendy," diyor, sesi biraz sinirli. "Onun gölgesi olacağım," diyor Asha.

"Asha'nın yapamadıklarını Hagan yapabilir, eminim," diyorum keskin bir şekilde.

Roc kaşlarını kaldırır.

"Ne, ev yöneticimizin her hareketimi izlediğini fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"Evet, fark etmezsin diye ummuştum."

"Bir daha beni böyle aşağılamayın." Hâlâ ipek bornozumdayım ve gelinliğimden başka yedek kıyafet getirmedi. Bornozla rehine durumuna giremem.

"Sana bir şey getirdim," diyor Asha ve getirdiği çantanın fermuarını açıyor. Her zamanki kıyafetlerine benzeyen siyah bir kıyafet çıkarıyor. Dar ve sade bir kıyafet. Mükemmel olacak.

"Beş dakika," diyor Roc. "Sonra gideriz."

ASHA VE BEN, ROC'UN TALIMATINA UYARAK KATEDRALIN YAN GİRİŞİNDEN ÇIKTIĞIMIZDA

, Roc'un talimatına göre, Roc, Vane, Winnie, Kas, Bash ve Smee bizi karşılıyor. Peter Pan yok ama bunun nedeni güneşin hala batmamış olması olduğunu düşünüyorum.

Sadece ben, Asha ve Roc varken şansımızın yüksek olduğuna emindim. Ama diğerleri de olunca? Bu Gutter Snakes'lere neredeyse acıyorum.

"Birini uçurumdan atabilir miyiz?" diye sorar Bash, kanatları arkasında çırpınırken.

"Hayır," diye cevaplar Roc. "Birisi uçurumdan atılsa da hayatta kalma ihtimali her zaman vardır."

"O zaman ne düşünüyorsun?" diye soruyor Vane kardeşine.

"Onların bağırsaklarından kolye yapalım."

Vane öne çıkar. "O zaman düğüne yetişiriz."

"Sonra da içelim!" diye bağırır Bash.

Tanrım. Yaşadığım bu yeni hayat bazen kabullenilemez hale geliyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ROC

MEĞER SKINNY EGG, GUTTER SNAKES'I NEREDE BULABİLECEĞİMİ TAM OLARAK BİLİYORMUŞ.

Gutter Snakes'i nerede bulabileceğimi tam olarak biliyor ve güneş okyanusun ufuk çizgisine değdiğinde, eski rıhtım deposunun etrafında dolaşıyoruz.

Plan basit: Asha ve Wendy ön kapıya gidip kapıyı çalacak ve kaybolmuş gibi davranacaklar.

Smee ve ben yan kapıdan gizlice gireceğiz.

Vane, Kas, Bash ve Winnie etrafı dolaşarak kaçanları arayacaklar.

Şu anda Smee ve ben, deponun doğu tarafındaki boş sandıkların arkasında çömelmiş durumdayız. Buradan, Asha ve Wendy'nin şu anda yaklaştığı işaretsiz ön giriş ile girmemizi planladığımız arka giriş net bir şekilde görünüyor.

Başlangıçta içeri girip uzuvları koparmaya başlamak istedim, ama Smee, Yılanlar'ın Kaptanımı silah zoruyla tutuyor olabileceğini ve herhangi bir saldırı ve yağmanın onun hayatını tehlikeye atabileceğini belirtti.

Şimdi burada, bir hırsız gibi çöplerin arkasında çömelmiş oturuyorum.

"İçeri girdiğimizde," diyorum Smee'ye, "sen kenara çekil. Ben cesetlerin uzuvlarını koparacağım."

Kız, bir sandığın köşesinden bakabilmek için hafifçe yer değiştiriyor. "Dikkatli olmayı bilmiyor musun?"

"İncelik hiç benim güçlü yanımdı."

Wendy ve Asha ön kapıda. Wendy yumruğunu uzatıp kapıyı çalıyor.

Bekliyorlar.

Bir Jabberwocky olarak, duyularım keskinleşmişti ve Darkland Dark Shadow, Jabberwocky unsurlarının bazılarını körelttiği halde, duyularım bunlardan biri değildi.

Deponun içinde, taşların üzerinde ayak sesleri ve birkaç Gutter Snake'in mırıldanışlarını duyabiliyorum. Kapıyı kimin açacağına karar veremiyorlar gibi görünüyor.

Asha ikinci kez kapıyı çalar ve Wendy, "Merhaba? Bay Killips'i arıyorum?"

Sonunda, ön kapıdaki birkaç kilit gürültüyle açıldı ve biri dışarıya baktı.

Smee'yi beklemiyorum. Eğilerek, sandıkların etrafından hızla geçip arka kapıya doğru koşuyorum. Smee hemen arkamda, elinde kilit açma aleti ile.

"Ona ihtiyacım yok, Smee," diyorum ve kapı kolunu çeviriyorum. İçeride kilitler kolayca açılıyor. "Zamanın başlangıcından daha eski bir gölgeye sahip olmanın avantajları."

Gözlerini devirir ve ben içeri girerim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

HOOK

KENDİME GELDİĞ İ M DE, TAM OLARAK NEREDE OLDUĞUMU VE ne tür bir çıkmazda olduğumu biliyorum.

Hâlâ bir sandalyeye bağlıydım. Hâlâ silahım yoktu. Hâlâ çoğunlukla karanlıktaydım.

Ama arkamda, başka bir odada bir hareketlilik var. Ve tam önümde, küçük bir ışık noktası.

Görüşüm hala bulanık ve gözlerimi kısarak şeklinin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bir çilek büyüklüğünde ama güneşten daha parlak. Gözlerim yanmadan doğrudan ona bakamıyorum.

Binanın bir köşesinde bir kilit açılıyor. Menteşeler gıcırıyor.

Ve önümde, başka bir kilit açılıyor. Roc'un geldiğini hemen anlıyorum.

Belki de bu noktada onu her yerde hissedebiliyordum. Karanlıkta ya da aydınlıkta.

Sonra Wendy'nin sesi duyulur. "Kaybolduk ve yardımınızı umuyoruz. Bay Killips'i arıyoruz ve bize bu adres verildi ama..."

"Burada Killips diye biri yok," diyor Shorty. "Size yardımcı olamayız." "Bayım, lütfen!"

Bu Asha.

Rehine odamın ötesinde daha fazla fısıltı duyuluyor. Sesler ısrarcı, biraz panik içinde.

"Kaçmalıyız," diyor biri. "Krokodil hepimizi yemeden!"

"Kaptan."

Roc'un sesi, yanan bir yaranın üzerine sürülen merhem gibidir.

İç çekiyorum ve omurgamdaki gerginliğin bir kısmı azalıyor.

Üç parçalı takım elbisesiyle küçük ışık halkasına adım attı.

Düğün kıyafeti.

Birlikteliğimize ne güzel bir başlangıç.

Arkasında Smee var. Düğün kıyafeti giymemiş, ama zaten deri pantolon giyebilecekken elbise giyecek biri de değil.

"Yaralandın mı?" diye sorar Roc.

"Beni üç kez bayılttılar. Ya da belki iki kez. Hatırlamıyorum. Başım zonkluyor."

Arkamızda daha fazla ayak sesi duyulur ve sonra biri odaya girer. Hepsi birden nefeslerini tutarak aniden dururlar.

Roc ağzına bir sigara takar, elini sigaranın ucuna koyarak ateşe tutar. Nefes alırken başını çıplak ampule doğru çevirir, keskin ışık güzel yüzünden yansır.

Duman kıvrılır.

"Bunu yapma nedeninizi bilmiyorum..." Gutter

Snakes birbirlerine fısıldıyor.

"Ve umurumda da değil," diye devam eder Roc. "Çünkü" — cep saatini çıkarır ve kapağını açar—"altı dakikadan az bir süre sonra, hepiniz öleceksiniz."

Onun bu açıklaması sonrasında oluşan sessizlik ağır ve hareketsizdir.

Ve sonra...

Bağırışlar. Panik. Kumaşların hışırtısı ve deponun önüne koşarken aceleyle atılan adımların sesi.

"Onu çözüyorum," diyor Smee, Roc'a. "Sen gidip eğlenmene bak."

Roc tutuyor tutuyor sigara uzakta ve öp
beni ağızmdan . Ağzında rom, yanan tütün ve
rahatlamanın tadı var.

Smee'nin önünde onu böyle öpmediğimi fark ediyorum ve yarım saniye boyunca yüzüm kızarır ve utanırım, ta ki Roc çekilene ve Smee'nin elinin arkasında bir gülümseme sakladığını görene kadar.

"İyi olduğuna sevindim Kaptan," diyor Roc. "Sana zarar verselerdi burayı yakıp kül ederdim. Teşekkürler Smee," diye ekliyor ve sonra gidiyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ROC

I WISH SAY I DO NOT DELIGHT IN THE DESTRUCTION OF
başkaları.

Ama bana veya benimkilere haksızlık ettiysen, senin parçalanmana adanmış bir parti verebilirim.

Ve bugün zaten bir parti planlamamış olsaydım, Gutter Snakes için de aynısını yapardım, onların dökülen kanlarının şerefine değil, aşkımın birleşmesi için.

Bu yüzden gerçekten acele etmeliyim.

Darkland Dark Shadow'u üstlenmeden önce, kirli işi canavarıma yaptırırdım. Ve aramızda bir ayrılık vardı ki, bu katliamın benim sorumluluğumda olmadığını düşünmeme neredeyse neden oluyordu.

Şimdi durum öyle değil. Ve öyle olmasını da istemiyorum.

Karanlık Gölge, karanlık suların altında bir canavar gibi kıvranıyor, yok etmek için aç.

Bu sefer yok etmek yok. Sadece ölüm var.

Tweed ceket giyen bir adama ulaşıyorum. O en yavaş olanı, arkadaşlarına yetişmek için nefes nefese kalıyor. Onu ensesinden tutup geri çekiyorum ve boynunu kırarken o çığlık atıyor.

Önden daha fazla çığlık geliyor.

Bir kapı çarpılır ve barikat kurulur.

"Bizi dışarı çıkarın! Bizi dışarı çıkarın!" diye bağırıyorlar, ama belli ki Vane, Wendy, Asha ve diğerleri

.
Bir tutam saç tutuyorum — erkek mi kadın mı bilmiyorum — ve o kişiyi döndürüyorum. Erkek. Yüzünü parçalıyorum. Çok güzel bir kan buketi oluyor.

Çığlık atmaya çalışıyor ama ağzı kanla dolu, ben de onu tekrar yumrukluyorum ve o ölüyor.

Karanlık Gölge evet, evet, onlara ödet diyor. Ve ben de seve seve ödetirim.

Başka bir adam ve birkaç kaburgasını kıran bir yumruk.

Kapıda bir adam, yumruğunu kapıya vuruyor. Aşağı doğru tekme atıyorum, dizinin arkasını yakalıyorum ve kemikleri macun gibi eriyor.

Biri silah ateşler ve kurşun sırtıma isabet eder.

Elbette acıyor, ama acı uzak ve gölge mermiyi hızla dışarı itiyor.

Dönüyorum.

Birkaç metre ötede sarışın bir adam duruyor, eli titriyor, elinde bir tabanca var.

Ben öldürülmem.

Ama denemeye cesaret ettiği için etkilenmiş durumdayım.

Odanın diğer ucuna fırladım, elinden silahı kaptım ve yanlışlıkla elini kopardım. O, çığlık attı, bileğini tutarken kışının üstüne düştü, kan havayı boyadı.

Bir adım atarım.

O, inleyerek geriye doğru kayar. Ve ben onun üstünd 'da durduğumda, altına işer.

Parçalanmış elini silahtan ayırıp bir kenara atıyorum, ağır ve ıslak bir şekilde yere düşüyor.

Silahı ona doğrulttum.

"Lütfen. Crocodile. Lütfen, bir hata yaptık!"

Tetiği çekiyorum. Kurşunun patlaması, deponun her köşesini dolduruyor gibi.

Kurşun a l nına isabet eder ve o, gözleri açık ve boş bakışlarla yere yığılır.

Arkamda bir inilti duyulur.

Elimle kırmızıya boyadığım yeni bir sigara yakıyorum.

Ağlama sesini takip ediyorum ve bir kutu yığınının arkasında korkmuş bir kız buluyorum.

"Aman Tanrım," diyor.

"Hayır Tanrım," diyorum diyorum ve bir başka darbe bir sigaramdan. "Senin kralın."

Yutkunur, başını sallar. "Majesteleri. Ben... biz... onlar bir hata yaptılar."

Onun önünde çömeliyorum. Bakışları beni süzüyor.

Aynam yok ama burnumdan, çenemden kan damladığını hissedebiliyorum.

"Burada gördüklerini onlara anlat. Hiçbir ayrıntıyı atlama." Başını sallar. "Anlatacağım. Söz veriyorum. Herkese anlatacağım."

"Kapıyı açın!" diye bağıriyorum ve barikat kaldırılıyor.

"Devam et," diyorum ona.

Ayağa fırlar ve depodan koşarak çıkar, kapı duvara çarpar.

Od a yı dolaşarak yaptıkları mı gözden geçiriyorum.

Bu katliam mı? Hepsi benim eserim. Ve bunu gururla söylüyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

HOOK

"SMEE? ŞURADAKİ IŞIK TOPUNU GÖRÜYOR MUSUN?"

Bileklerimdeki bağları çözüyor ve omzunun üzerinden arkasına bakıyor. Ve bana tekrar baktığında kaşlarını çatıyor. "Hayır. Kafana vurdular mı?" Yüzümü dürtüyor, gözlerimi kontrol ediyor.

"Hayır. Yapma şunu. Görmüyor musun?"

"Hayır." Önümde çömelir ve ayak bileklerimdeki bağları keserek beni sandalyeden kurtarır.

Kolumu ovuşturuyorum, kancamın olmadığını çok iyi biliyorum.

Şu anda onu geri alabileceğimden emin değilim, ama Tanrıya şükür evde yedeği var.

Ne zaman ayağa ayağa kalktığımda ışık ışıkyükselir
gibi sanki benim hareketlerimi takip
ediyormuş gibi.

Smee hala bunun farkında değil gibi görünüyor.

Kafamı mı vurdum? Belki de zehirin etkisiyle hala sersemlemişimdir? Sersemlemiş hissetmiyorum.

"Görünüşe göre erkek arkadaşın öfkesini Gutter Snakes'ten çıkarıyor," diyor Smee, ama ben diğer odadan gelen yardım çağlıklarını zar zor duyuyorum.

Işığa doğru bir adım
atıyorum. Işık şimdi çılgınca
yukarı doğru hızla yükseliyor.

Küçük perilerle ilgili efsaneler vardır, ama yüzyıllardır kimse onları görmemiştir, tabii eğer gerçekten var olmuşlarsa.

Yaklařtıķķa, ışık o kadar parlak ki gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

Ondan sadece birkaç metre uzaktayken, ışık titremeye başlar ve bir an için bunun patlamak üzere olan bir tür sihirli bomba olup olmadıķını merak ederim, ama aniden bana doğru savrulur ve göğsüme çarpar.

Çarpmanın etkisiyle ayaklarım yerden kesildi ve kollarımı çırparak geriye doğru u tum.

Ama taş zemine düşmeden önce, yine bayılıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

WENDY

BİR KADIN, YÜZÜ PARILDAYAN GÖZYAŞLARI İLE DEPONUN deposunun önünden. Arkasına bakmaz ve saniyeler içinde, bir sonraki binanın arkasında kaybolur.

Roc, elinde sigarayla açık kapıda belirir.

Kanla kaplıdır. Yüzü kanla kaplıdır ve elleri kırmızıya dönmüştür.

Bu, benim iyi tanıdığım Roc. Masa başı işinden çok katliamlarda daha rahat olan Roc.

Yüzünde hafif bir gülümseme var.

"Her şey yolunda, Wendy Darling," diyor. "Ama belki de arka kapıdan girmelisin."

Asha ve ben birbirimize bakıyoruz. Hally ve Everland Sarayı hakkında söylenebilecek bir şey, zulümlerinin çoğunun psikolojik olduğu. Ben şiddet ve savaşın kanlı görüntülerinden kurtuldum. Asha o kadar şanslı değildi ve beni olabildiğince bunlardan koruduğunu biliyorum.

Midem zayıf değildir, ama bugün benim düğün günüm. Bu yüzden, vücutlardan koparılmış uzuvları görmekten kaçınabilirsem, bunu memnuniyetle kabul ederim.

Vane ise ön kapıdan girip kardeşinin yanına giderken, Asha ve ben diğerlerinin toplandığı deponun arkasına doğru yol alıyoruz. Asha önümde, fae kardeşler ise arkamızda.

Gün batımının son ışıklarında, koyu renkli, sedefli kanatları abalone kabukları gibi parıltıyor.

Deponun içinde, bir bekleme alanına açılan kısa bir koridor var.

İçeri girdiğimde, Smee'yi yerde baygın yatan James'in yanında çömelmiş buluyorum.

"Ne oldu?" Ona koşarak yaklaşıyorum ve yere çöküyorum. Tanrıya şükür nefes alıyor ve üzerinde herhangi bir yara görmüyorum.

"Bir ışık gördüğünü söyleyip duruyordu, sonra birdenbire yere yığıldı," diyor Smee, gömleğinin düğmelerini açarken. "Yere düştüğünde bilinci kapalıydı. Yani onu bayılttıran düşüş değildi."

Ellerini göğsünde gezdiriyor, sonra ensesinde ve omuzlarında. "Kırık ya da şişlik hissetmiyorum. Ona sis perdesi kullandılar, bu yüzden olabilir..."

James nefes nefese kalır ve dikleşir. "Lanet olsun!" Göğsünü tutar, sanki bir şey arıyormuş gibi gömleğini yırtar. "Nereye gitti?"

"Ne nereye gitti?" diye soruyorum.

"Sanırım ışığı kastediyor," diyor Smee ve bunu söylerken yüzündeki ifade değişiyor, ağzı açılıyor, gözleri büyülüyor.

"Ne? Ne oldu?" diye sorarım.

Smee, James'in yüzünü dürterek gözlerini kontrol eder. "Smee! Yapmayı kes!"

"Bu ışık neye benziyordu?" diye sorar, göz kapağını kaldırarak. Adam onu itekler.

"Küçüktü. Bir çilek kadar. Yoğun ve parlaktı. Bana çarptı." Parmaklarını göğüs kemiğine bastırır. Derisi zarar görmemiştir. Çürük yok, yanık yok. Hiçbir şey yok.

İkizler odaya girer. Bash'ın kanatları içe doğru çekilir, devrilmiş bir sandığın üzerine otururken vücuduna katlanır. Kardeşi kollarını kavuşturmuş, yanında durur. Sonra zayıf bir çan sesi duyarım.

Bazı perilerin, kimsenin anlayamadığı bir dilde birbirleriyle konuşabildiklerini biliyorum ve bunu yaptıklarında, çan sesleri gibi geliyor.

"Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?" diye sorar Smee. "Oh, hiçbir şey," diye cevaplar Bash gülümseyerek. "Kas," der Smee.

Kas cevap vermek üzereyken Vane ve Roc odaya girer.

"Zaman geçiyor," diyor Vane, elinde bir cep saati açmış. "Katedrale ve düğüne dönmek için on yedi dakikamız var. Yerde kalanlar için bir araba bekliyor."

O, beni ve James'i kastediyor. Geri kalanlar, Roc bile, artık Darkland Dark Shadow'a sahip olduğu için uçabilir.

"Sizinle birlikte geleceğim," diyor Roc, sigarasını taş zemine atıp botuyla ezerek. "Riske girmeyeceğim."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

HOOK

ŞU ANDA WELL OUTSIDE THE HARBOR DISTRICT ,AMA ÇÜNKÜ Vane'in çağırdığı arabanın üzerinde kraliyet arması olmadığı için, sürekli trafiğe takılıyoruz ve zaman geçiyor.

Göğsümde sıcaklık dalgalanıyor ve arabada hareketsiz oturmakta zorlanıyorum.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için göğsüme baskı yapmaya devam ediyorum. Kalbim patlamak üzere mi? Aklımı mı kaçıyorum?

İç çekip gözlerimi ovuşturuyorum ve sonra vagonun diğer tarafına baktığımda Roc'un bana baktığını görüyorum.

Bakışları delici, sanki bir şey arıyormuş gibi.

"Ne?" diye soruyorum.

"Farklı görünüyorsun."

"Az önce kaçırıldım."

O derin bir nefes aldı. "Sen bir korsansın. Daha önce kaçırılmadın mı?"

Bir keresinde Summerland'ın arka sokaklarında rakip bir mürettebatla karşılaşmıştık ve altın karşılığında rehin alınmıştım. Yıllar sonra da bir cadı avcısı beni iğrenç bir yaratık olduğumu iddia ederek esir almıştı. Smee ve mürettebatım beni kurtarmak zorunda kalmıştı.

Şimdi düşününce, avcının haklı olduğunu düşünüyorum. Damarlarımda Myth Maker büyüü akıyordu. O zamanlar bunu bilmiyordum. O olaydan sağ kurtulduğuma şaşıyorum. Cadı avcılarını acımasızdır ve işlerinde nadiren başarısız olurlar.

"İyiğim," Roc'a iyi hissetmesem de öyle söylüyorum. Kötü hissettiğimden de değil.

Sadece... evet, farklı.

Trafik açılır ve araba ilerlemeye başlar. Yanımda Wendy sessizdir.

Hiçbirimiz düğün günümüzün böyle geçmesini istememiştik.

Lanet olası Gutter Snakes.

Portage Hall'dan birini kaçırmamanın istediklerini elde etmelerini sağlayacağını mı sandılar? En iyi ihtimalle akılsızca, en kötü ihtimalle ise intihar sayılırdı.

Wendy uzanıp elimi tutar. Sinirli bir enerji onu sarar ve...

Ona bakıyorum. Arabanın penceresinden dışarıya bakıyor, şehrin önümüzden geçip gitmesini izliyor.

Gergin. Bunu anında anlıyorum, ama... huzursuz değil. Tırnaklarını ısırıyor, dudaklarını ısırıyor ya da heyecanlandığını gösteren başka bir işaret yok.

Öyleyse neden aksini düşünmeliyim?

Ellerimizin birbirine dolanmış halini izliyorum. Narin parmakları, oval kesimli tırnakları... Sanki onun hissettiği her şeyi bir anda hissedebiliyorum.

Elimi çekiyorum ve bu his kayboluyor.

Wendy aniden bana doğru döner. "Ne oldu? Acı mı çekiyorsun?"

"Hayır, ben... elim uyuştı, hepsi bu." Daha iyi düşünemedim yalan ağzımdan çıkıyor. Aramızda dürüst olmamasını sevmiyorum, ama birleşme günümüze zaten çok fazla kaos kattım. Daha fazlasını katmayacağım.

Sis perdesinin etkisini hissediyor olmalıyım.

Roc'un dikkatinin sıcak güneş ışığı gibi üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Ama bu sefer, farkında değilmiş gibi davranıyorum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WENDY

ARABASI YOLCULUK GERİ KATEDRALI GÖRÜNÜYORDU
ALMAK

eons ve teknik olarak düğünümüzün başlamasından önce varıyoruz, ama şimdi giyinmem gerekiyor ve Roc ayrıldığında hala kan ve iç organlarla kaplıydı ve James'in kancası hala kayıptı.

Şimdi, giyinme odamda ellerimi ovuşturarak volta atıyorum. Yarı giyinik ve tamamen çıldırmış durumdayım. Şu anda bakışlara dayanamadığım için Asha dışında herkesi gönderdim. Kraliçe gibi davranmıyorum. Hiç de bile. Korkmuş küçük bir kız gibi hissediyorum.

Asha yan odadan girip bana beyaz seramik bir kupa uzattı. İçinde koyu renkli bir sıvı vardı ve yüzeyinden buhar yükseliyordu.

"Sinirlerini yatıştırır," diyor ve daha fazlasını duymama gerek yok.

Kupayı alıp sıcaklığını ve Asha'nın nezaketini takdir ediyorum, ama kokusu keskin ve çok yoğun. Ve ne olduğunu hemen anlıyorum. "Kediotu mu?" diye soruyorum.

"Evet. Ama lavanta, papatya ve bal da var. Tadı kokusundan daha iyi."

Biraz şüpheliyim ama bulabildiğim tüm sakinleştirici ilaçları kullanabilirim, bu yüzden bir yudum alıyorum. O haklı. Diğer tatlar, kediotu bitkisinin nemli odun kokusunu maskeleyemeye yardımcı oluyor.

"Roc giyindi mi?" diye soruyorum.

Asha başını sallar. "Ve bir teslimatçı James'in kancasını getirdi. Her şey yolunda."

Nefes verip sonunda yakındaki bir sandalyeye oturuyorum. "Belki de her şey sorunsuz gider?"

"Sorunlardan mı endişeleniyorsun?" diye soruyor.

"Mükemmellikten başka her şey kötü bir alamet olarak algılanacaktır."

"Öyle mi?"

İç çekiyorum. "Hald ile düğünümde orada değildin. 'Evet' dememden hemen önce, cam mumluklardan biri parçalandı. Aylarca saraydan uzaklaştırıldım, evliliğimiz hakkında dedikodular dolaşıyordu, ona lanet okuduğum ya da büyü yaptığım söyleniyordu, ardından daha da çılgın bir söylenti çıktı, tüm krallığı devirmeye çalışan bir cadı olduğum söyleniyordu."

"Evet, ama o Everland'deydi ve sen o evliliğe zorlandın. Bu sefer sen seçiyorsun. Ne olursa olsun, bu sefer farklı olacak."

Çaydan bir yudum daha alıp, sıcaklığın yıpranmış sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

Umarım Asha haklıdır.

KALBİM DELİ GIBI ATIYOR.

Kilisenin ortasında bulunan dev orgdan düğün baladı çalıyor. Darkland'ın düğün baladı hüznü, neredeyse melankolik ve beni hemen duygulandırıyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor.

Bunu yapacağım. Kötü alametlerin ne dediği umurumda değil. Roc'u seviyorum, James'i seviyorum ve onlarsız bir hayata geri dönmeyi hayal bile edemiyorum.

Batı kanadında girme sırası bekliyorum. Asha hemen arkamda ve sağımda. Darkland düğün geleneğinde her iki tarafın da birer şahit olması gerekir. Asha'yı seçmek hiç zor olmadı, ancak ikinci şahit olarak Winnie'yi ekleyemediğim için biraz suçluluk duyuyorum. Asha bana kırılmadığını ve yanımda olan kişinin en iyi arkadaşım olması gerektiğini söyledi. Ayrıca, hayatımın önemli olaylarında hep yanımda olan kişinin Asha olduğunu ve bu sefer de durumun farklı olmaması gerektiğini belirtti.

Gerçekten, ısrar edip beni suçluluk duygusundan kurtardığı için çok nazikti, ama yine de suçluluk duygum devam ediyor.

Vane, Roc'un yerine, Smee ise James'in yerine geçecek.

Her şey plana göre gitmişse, dördü de beni kürsüde bekliyor olacaklar. Roc solda, James sağda, ortada benim için ayrılmış bir yer olacak.

Düğün baladı sonunda benim sıramı geldi ve derin bir nefes alıp, batı kanadının gölgesini geride bırakarak koridordan yürüdüm.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HOOK

DARKLAND'DA ÖNEMLİ OLAN HERKESİN BANA BAKTIĞINI HISSEDİYORUM. bana bakıp sessizce yargılıyorlar. Ben buraya, Maddred Dükü ve gelecekteki kral ile eşit olarak durmaya ait değilim. Eminim hepsi benim buraya nasıl geldiğimi merak ediyorlardır. Ve aynı şekilde, benden nasıl kurtulacaklarını da düşünüyorlardı. En azından Wendy kalsaydı, Roc'un yanında hüküm sürmek için gerekli zarafet, görgü ve deneyime sahip olurdu.

Lanet olsun, burası neden bu kadar sıcak?

Sakin ol. Sakin ol. Her şey yoluna girecek. Burada olmayı hak ediyorsun.

Ama hak ediyor muyum? Hak ediyor muyum?

Diğer elimle kancamı arkamda tutarak, kıpırdanmamaya çalışıyorum.

Nabzım hızlanıyor, ciğerlerim havasız kalmış gibi ve bu yaka boynumda çok sıkı.

Düğün baladının temposu değişiyor ve bunun Wendy'nin koridordan yürüyüşüne başlaması için işaret olduğunu biliyorum.

Kilisede oturanlar, Darkland'ın gelecekteki kraliçesinin kiliseye girişini izlemek için dönünce, ben de önüme bakmaya devam ediyorum.

Ve dikkatleri başka yöne yöneldiğinde, gerginliğim biraz azalır. Derin bir nefes alıp yeniden odaklanıyorum ve işte orada. Wendy Darling gelinliğiyle ıslıl ıslıl.

Koyu siyah dantelden yapılmış korsajlı, büyük beyaz saten etekli ve üstüne birkaç kat siyah tül katmanlı, Darkland tarzında bir gelinlik. Koyu renkli saçları kıvrılmış ve arkaya toplanmış, soluk omuzlarını ve gümüş bir zincirden sarkan tek bir elmasın asılı olduğu narin boynunu ortaya çıkarmış. Kulaklarında da aynı elmaslardan sarkan küpeler var. Ama benim dikkatimi çeken, yüzük parmağındaki dev elmas.

Düğün yüzüğümüz. Gümüş bir montür üzerinde, ortadaki büyük kesim pırlantanın etrafını küçük siyah pırlantalar çevreliyor. Roc ve ben, onun evlilik teklifini kabul ettikten birkaç gün sonra bu yüzüğü birlikte tasarladık. İkimizin de gümüş montürlü, üç küçük siyah pırlanta ile süslenmiş, üçümüzü simgeleyen eşleşen yüzüklerimiz var. Ama o benim sol elimi tuttuğu için, benim yüzüğüm sağ elimin yüzük parmağında duruyor. Roc düşünceli olduğunu kanıtlamaya başladığı için, geleneklerden de vazgeçmeye karar verdi ve yüzüğünü sağ elinde takıyor.

Törenin nasıl geçmesini istediğimizi, geleneklere uygun olarak tören sırasında birbirimize yüzük takmak mı, yoksa sadece Roc ve benim Wendy'nin parmağına yüzük takmak mı istediğimizi uzun uzun tartıştık. Sonunda, Roc'un memleketi Wonderland'daki bir kurdele bağlama geleneğini kullanmaya karar verdik.

Wendy koridordan ilerlerken, Darkland'ın tüm seçkinleri onu karanlıkta parlak bir ateş gibi izler.

Kimse onun buraya ait olup olmadığını sorgulayamaz. Bir bakıma, bence o gücü en iyi şekilde temsil ediyor.

Gözlerim buğulanmaya başlar ve boğazım ısınır. Burada ağlayan bir aptal olmak istemiyorum.

Ama o çok güzel. Ve Roc çok... Roc. Ve ben o kadar minnettar ve şanslıyım ki, neredeyse gerçek dışı geliyor.

Wendy kürsüye ulaştığında, Asha elbisesinin uzun eteğini düzeltir ve Smee'nin yanına geçer.

Müzik yavaş yavaş sönüyor.

Kulaklarımda kalbimin şiddetli çarpıntısı dışında hiçbir şey duyamıyorum.

Törenin yöneticisi Dominie Reeta boğazını temizliyor ve podyumdaki kitabının sayfalarını düzeltiyor. Konuştuğunda sesi yankılanıyor.

"Bugün hepiniz burada toplandınız..."

Vücudumun uçlarında ısı oluşuyor ve damarlarımdan hızla akıyor. Dudaklarımı yalamaya devam ediyorum, ağzımın kurummasını önlemeye çalışıyorum. Yakında konuşmam gerekiyor. "Evet" demem gerekiyor ve bunu herkesin duyabileceği şekilde söylemeliyim ve...

Dikkatimi yeniden topluyorum ve törenin ikinci kısmına geçildiğini, ellerimizi birleştirmek üzere olduğumuzu fark ediyorum.

Kötü durum, Jas! Lanet olası kötü durum!

Kendi lanet düşününe dikkatini ver.

Roc, Wendy ve ben birbirimize yaklaşıp ellerimizi birleştireceğiz ve tören görevlisi siyah ipek bir kurdele ile ellerimizi bağlayacak. Prova yaptığımızda, Roc önce elini uzatacak, sonra Wendy elini uzatacak ve benim elim de onların üzerine gelecek, böylece onu her zaman ve sonsuza kadar koruyacağımıza dair taahhüdümüzü sembolize edeceğiz.

Wendy'nin eli önce uzanıyor ve Roc da elini onun elinin altına koyarak ona katılıyor.

Her hareketim beceriksiz ve garip hissettirirken, ben de yaklaşıyorum.

Tökezlemeden ve düşmeden Wendy'nin elinin üzerine elimi koymayı başardım, ama onun eli bizimkilere göre o kadar küçüktü ki, elim onun elini tamamen kapladı ve parmaklarım Roc'a değdi.

Tören görevlisi öne çıkar, uzun kurdele kollarının üzerine sarkar. Kurdeleyi sararak bizi birbirimize bağlar ve son bağlayıcı sözleri söyler.

"Bu kurdele ile sizi birbirinize bağlıyorum," diyor. Kolumdan bir sıcaklık yükseliyor.

"...kalbin, zihnin ve ruhunla, sen birisin."

Parmaklarımdan başlayan karıncalanma, ön koluma, sonra da boynuma kadar yayılıyor.

"Tanıklar, Wendy Darling, James Hook ve Bane Maddred'i ölüm onları ayırana kadar birbirlerine bağlı ilan ediyorum."

Karıncalanma tüm vücudumu kaplar. Ardından, ezici bir duygu seli gelir.

Heyecan. Mutluluk. Sabırsızlık. Korku. Teselli. Endişe.

Bu duyguların hepsinin bana ait olmadığını hemen fark ettim.

Panik içinde Roc ve Wendy'e bakıyorum. Neler oluyor?

Ben tünellerim tünelleşiyor, nabız gibi atıyor
bir bir ve parlak parlak beyaz ışıkla çevrelenmiş.

Roc bana kaşlarını çattı. Wendy'nin ağzı açık kaldı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Tören görevlisi geri adım atar, gözleri fal taşı gibi açılır.

Omurgamdan bir enerji geçer, bir şekilde hem sıcak hem de soğuktur.

Ve sonra ben uzaklaşıyorum, ve
kurdeleden şerit bir çapa ipi gibi uzanıyor.

Ayaklarım yerden kesilir, yüksekteki kubbe şeklindeki tavana doğru yükselirim.

"Ne... oluyor...?" diye bağıryorum,
sesim sesim kilisede

yankılanıyor.

Kalabalık mırıldanıyor ve nefesini tutuyor.

Sol tarafta ikizleri görüyorum, sanki bir bahsi kazanmışlar gibi birbirlerini kandırıyorlar.

"Neler oluyor?" diye tekrar bağıryorum, kollarımı çırpıyorum. Ayaklarım yere basamadan havada süzülüyorum. Şimdi düşersem, ölürüm.

"Tebrikler, Kaptan Hook!" diye bağıryor Kas. "Artık sen de bizden birisin!" diye ekliyor Bash.

"Ne oluyor lan... Nasıl aşağı inebilirim?"

"Gölgesi var mı?" diye soruyor biri.

"O uçuyor kanatları uçuyor o bir başka ses duyulur.

Cam tavanı yerinde tutan kavisli demir kirişlere neredeyse ulaştım. İçinden geçip uçacak mıyım?

The havahışır altımda altımda ve bir karanlık silüet yaklaşıyor.

Roc aniden önümde durur, elimi tutar ve tavana ulaşmadan beni aşağı çeker.

"Kaptan," diyor Roc.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Biliyorum."

"Ben yapmadım!"

"Biliyorum."

"Ben..."

Ağzını ağzıma bastırır ve itirazlarımı yutar.

Bana her dokunduğunda, içimdeki bir şey gevşiyor ve düzleşiyor.

Ben de onu öpüyorum, canım pahasına ona tutunuyorum.

O uzaklaştığında ve ben gözlerimi açtığımda, ikimizin de ayaklarının yerde olduğunu fark ettim.

Rahat bir nefes alıp kiliseye dönüyorum, belki de hepsini hayal etmişimdir diye düşünüyorum. Belki de yeminlerimizi ederken bayılmışımdır ve...

Katılan herkes koltuklarından kalkar ve saygıyla diz çöker.

"Bu ne?" diye Roc'a soruyorum.

"Şey, Kaptan," der ve ellerini arkasında birleştirir, "geleneksel olarak, Yedi Ada'da, bir adanın Yaşam Gölgesi'ne sahip olan kişi kraldır."

Görüşüm bulanıklaşır.

Midem bulanır.

Kahretsin.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ROC

HAYATIMIN BÜYÜK BİR BÖLÜMÜNDE, ERKEKLERİN UFUKTA PARILDAYAN parlak bir nesne gibi peşinde koştuklarını izledim.

Ne kadar çok güce sahip olurlarsa olsunlar, asla yeterli gelmiyordu. Tüm güce sahip olsalar bile, daha fazlasını istiyorlardı. Tüm toprakları, parayı, unvanları, ne kadar çok elde edebilirlerse, hepsini kendilerinin olarak görmek istiyorlardı.

Daha nadir görülen şey ise, gücü bu kadar çok seven bir adamın, havada titreyen kadar çok güce sahip olmasıydı.

Şu anda, böyle bir adama bakıyorum ve şanslıyım ki o benim.

Kaptan James Hook, acımasız bir korsan olduğuna inanmayı ne kadar severse de, özünde o sadece sevilmek ve olduğu gibi kabul edilmek isteyen, yapışkan bir tarçınlı kek gibidir. Ama bundan daha da önemlisi, değerli hissetmek istemektedir.

Bana yedi farklı şekilde yedi kez, Darkland Life Shadow'u ele geçirme niyetinde olmadığını, onu asla imrenmediğini, onu ondan nasıl çıkaracağımızı bulmamız gerektiğini söyledi ve bana gölgenin onu tam da bu nedenle seçtiğini kanıtladı.

Çünkü o bu gücü istemiyor.

Bu yüzden şimdi onunla parlıyor.

Yine de, beni tekrar sakinleştirmeye çalışıyor. "Bir yolu olmalı," diyor bana ve Wendy'ye.

Yeminlerimizi ettikten, karı koca ilan edildikten bu yana saatler geçti.

Kaptan, gölgenin sahibi olarak ortaya çıkmanın yarattığı kamuoyu baskısından kaçınmaya çalıştı, ama onu bu kadar kolay kurtaracak değildim. Kelime oyunu mu? Elbette.

Darkland Sarayı'nın balo salonundayız. Wendy aramızda, ortada duruyor. Darkland'ın tüm seçkinleri burada, çoğu sarhoşluğa yaklaşmış durumda.

"James," diye başladı Wendy, ama onu kesip sözünü kestim. "Kaptan. Sence ben üzgün müyüm?"

"Öyle değil misin?"

Bunu anlayamadığı için biraz kırıldım. Beni tanımıyor mu? Bedenimi ve ruhumu?

"Neden üzüleyim ki?"

"Sen en güçlüsün," diyor o, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

"Yani sen de güçlü olamaz mısın?"

Wendy elini tutup sıkıyor. Ama o devam ediyor.

"Sen kral olacaksın. Seni asla küçük düşürmeye çalışmam!"

Derisinin altında titreyen gölgeyi hissedebiliyorum. Dikkatli olmazsa, yine uçup gidecek.

Depoda ve saraya giderken arabada bu değişikliği nasıl gözden kaçırdım, anlamıyorum. Onu benden alabileceklerini düşünenleri öldürdüğüm için hala coşkuluydum. Sanırım bu yüzden biraz dikkatim dağınıktı.

Wendy uzanıp benim de elimi tuttu ve hepimizi birbirimize bağladı. Kaptan ve benim gölgelerimiz olduğu için onun da kendini dışlanmış hissedebileceği aklıma geldi. Ama hissediyorsa da bunu belli etmiyor.

Wendy, Kaptan'a çok benziyor; güç onu çekmiyor. Elbette, onun da sihir ve prestij macerasını seven bir yanı var. Ama bunun için her şeyi terk etmek? Wendy Darling için bu mümkün değil. O bunun için fazla mantıklı.

"Bugün benim düğün günüm," diyor Wendy ikimize. "Bu günü bir daha geri getiremem. O yüzden rütbe, güç ve gölgeler hakkında konuşmak istiyorsak, bunu yarın konuşalım mı? Hmm?"

"Tabii ki, sevgilim." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve sonra Kaptan'a sırtıyorum, çünkü bir bakıma tam olarak istediğimi elde ettim.

Kaşlarını çatıyor, ama Wendy'nin elini sıkıyor ve sonra parmak eklemlerinin arkasını öpüyor. "Ne istersen yaparım, aşkım." "Teşekkür . Gülümser gülümser gülümser her ikisine gülümser gülümsüyor, gözleri gözleri parıldıyordu. "Her şeyden çok, bu balodan sağ çıkmak istiyorum ki bu gece ikinizi de yatağıma alabileyim. İkinizin de gölgeleri olabilir, ikinizin de kimin gerçek kral olduğunu tartışmanız gerekebilir, ama benim rolüm hakkında hiçbir zaman şüphe olmadı. Ben sizin kraliçenizim ve bu gece bana öyle davranacaksınız bana öyle davranacaksınız."

Düşük bir ısıklık çaldım. "Wendy Darling, böyle konuştuğunda beni tahrik ediyorsun."

O tereddüt eder, ama bakışlarında gurur vardır. "Bunu sonraya sakla."

"Oh sevgilim, söz veriyorum."

YİRMİ ALTI.

WENDY

MİSAFİRLER GITTİKTEN VE ÜÇÜMÜZ DARKLAND SARAYI'NDA YALNIZ KALDIĞIMIZDA

üçümüz de çok sarhoşuz.

Önce yatak odamıza girerken elbisenin fermuarını açmaya çalışırken sendeledim. Boğazımdan kahkahalar fışkırıyor, dilimin ucunda şampanya gibi köpürüyordu. Neye güldüğümü bile hatırlamıyorum, ama önemli değil. Sadece iyi hissettiriyor.

Düğünümüz bittiğine göre, nihayet nefes alıp rahatlayabileceğimi hissediyorum. Etkinlik bitene kadar, her şeyin yolunda gitmesini sağlamak, doğru kararı verdiğimden emin olmak ve hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmak için kendimi ne kadar zorladığımı fark etmemiştim.

Hâlâ yapılması gereken işler var (James'in iki Darkland gölgesinden birine sahip olmasıyla bu işler daha da arttı) ama bu her ilişkinin gerçeği.

Şu anda, damarlarımdan akan bu sıcak, bulanık hissin tadını çıkarmak ve sonra iki erkeğimi sikmek istiyorum.

Roc fermuarımı çekmeme yardım ederken, James perdeleri kapatıyor ve şifonyerin üzerine dizilmiş bir düzine beyaz mumu yakıyor.

Odanın havası anında değişiyor. Haftalardır bu geceyi bekliyordum ve beklentiyle kalbim deli gibi atıyor.

Roc'a ikisi için de kendimi hazırlayacağıma söz verdim ve sanırım üzerime düşeni yaptım.

Fermuar açıkken, elbise omuzlarımdan kayıyor ve kalçalarımı hafifçe salladığımda vücudumdan düşerek parke zemine düşüyor.

İki erkeğim de, büyük özenle seçtiğim iç çamaşırlarımla beni izliyor.

Bu iç çamaşırı, biraz takıntılı hale geldiğim Umbrage'daki bir sanatçı tarafından tasarlanmış ve elle dikilmiştir.

Bu parça, James'in beni olmakla suçladığı şehvetli fahişe gibi hissettiren siyah dantelli bir halter body. Ama bundan çekinmiyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Aslında, bunu kucaklamak istiyorum. Çünkü kendimin karanlık taraflarına ya da toplumun, özellikle Everland'ın bana sahip olmamam gerektiğini söylediği tabu arzularıma her dokunduğumda, kendimi bir tanrı gibi hissediyorum.

"Lanet olsun," diyor James.

"Wendy Darling." Roc önüme gelip beni baştan aşağı süzdü. "Bütün gün gelinliklerinin altında bunu giydin ve bize söylemedin mi?" diye tsk-tsk yaptı.

"Söyleseydim, sürpriz olmazdı."

"Ve yeminlerini tamamlayamazdın," der James ona.

Roc, kolunu James'in omuzlarına dolayarak onu yanına çekti. "Haklısın, kocacığım."

James'in ağzında beliren gülümseme içgüdüsel, neredeyse baş döndürücüydü. "Kocam."

Roc parmaklarını James'in saçlarında gezdirir.

"Kocam.

Eş. Eş. Ne büyük bir zevk bu."

Aramızdaki mesafeyi aşp Roc'un gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum. Ben bunu yaparken Roc elini kolumdan aşağıya, sonra göğsüme doğru kaydırıyor. Vücudumu bir titreme sarsıyor.

Sonunda gömleğini açıp karnını ve göğsünü kaplayan dövmeleri tam olarak görebildiğimde, yanaklarım yanmaya başladı.

"Senin ne kadar seksi olduğuna hayran olmaktan asla vazgeçmeyeceğim," diyorum ona.

"Oh Wendy, hayatım, dur. Beni utandırırıyorsun."

James burun kıvırdı. "Sen, utangaç mı? Bana daha fazla yalan söyle."

Roc uzanıp James'in kasıklarını kavrar. James inler. "Başka bir yalan mı? Tamam, Kaptan." Vücudunu James'e doğru çevirir ve pantolonunun üzerinden onu okşar. "Bu gece sana sabırlı olacağım."

James nefesini verir, gözleri kapanır. "O zaman bu yalanı memnuniyetle yutacağım."

"Bundan daha fazlasını yutacaksın."

Bazı insanlar Roc ve James arasındaki dinamikleri izlerken kendilerini dışlanmış hissedebilirler, ama ben bunu ön sevişme olarak görüyorum. Çünkü Roc'un James'e vaat ettiklerini, bana da vaat ettiğini biliyorum.

"Tanrım." James derin bir nefes alır. "Sen benim sonum olabilirsin."

Roc güldü ve James'i öptü. Öpücük yavaş ve özenliydi. Kalbim göğsümde hızla atıyordu.

Onları izlerken ağzım kurur, dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip ıslatırım ve ıslak dudaklarımın sesi Roc'u geri çeker.

Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, gözlerinde şehvet yanıyor.

"Buraya gel, sevgilim," der ve ben onun yanına çöküp vücudumu ona yaslarım.

O çok iyi hissettiriyor. Her şey çok iyi ve doğru hissettiriyor. Yankılanan bir öpücükle ödüllendiriliyorum, dili benimkiyle buluşuyor. Ve sonra aniden ayaklarım yerden kesiliyor, kucağında sallanıyorum.

Roc'un kolları. Şaşkın bir çığlık atıyorum ve bir kez daha kahkaha atarken kollarımı boynuna doluyorum.

"Kaptan," diye seslenir, ama James çoktan yatağa kaymış, başlığa dayalı kalın yastıkların oluşturduğu duvara yaslanmıştı. Bacaklarını açar, böylece Roc beni bacaklarının arasına sokabilir.

"Harika kokuyorsun, sevgilim," diyor James kulağıma.

"Mmm," diyor Roc. "Sikişilebilir ve çok, çok tatlı."

Roc da yatağa tırmanıp karnının üzerine uzanır, yüzü artık hassas merkezime birkaç santim uzaklıkta.

Zaten sıırılsıklam oldum. Günün çoğunu bu geceyi düşünerek, bu iki yakışıklı, güçlü, tehlikeli adamın karısı olmayı ve bu gece ve bundan sonraki her gece bana yapacakları her şeyi düşünerek ıslak geçirdim.

Roc nefesini verir ve sıcaklık, amımı kaplayan ince danteli delip geçer.

James'in sert penisinin omuzlarımin arasında bastırıldığını hissederek inleyip kıvrılıyorum.

Dokunulmak istiyorum. Alay edilmek istiyorum. Bu gecenin sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

James kancasıyla uyluğumun altına uzanır, ucunu nazikçe tenime dayar ve Roc için beni açmaya ikna eder.

Birlikte hareket edip bana zevk verdikçe, bu kadar şanslı olmak için şeytanla bir anlaşma yaptığımı düşünmeden edemiyorum.

Roc, bodysuitimin dikişini, uyluğumun gövdemle birleştiği yeri parmağıyla okşuyor, beni kasıtlı olarak tahrik ediyor, bana dokunuyor ama ağrıyan yerlere dokunmuyor.

Yine kıvraniyorum ve James kancasıyla daha fazla baskı uygulayarak içime keskin bir acı saplıyor ve beni hareketsiz kalmaya zorluyor.

"Sabırlı ol, Wendy Darling," diyor Roc.

"Ama sabırlı olmayacağını söylediğini sanıyordum." İtirazım nefes nefese ve biraz sızlanarak çıkar.

"Kaptanımıza sabırlı olmayacağım. Ama sen ise..."

Parmak eklemlerini amımın üzerinde gezdirir ve ben onun altında sıçrayınca, James bileğimi eliyle yakalar, beni geri çeker ve ikisine de açar.

James boynuma, sonra yanağıma bir öpücük kondururken, Roc klitorisime bir öpücük kondurur, aramızdaki narin danteli hala koruyarak.

Nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onların dokunuşlarının tadını çıkarıyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

Kolumu bırakan James, sertleşmiş meme ucumu bulur ve başparmağının ucuyla okşar.

Sonra Roc danteli kenara itip dilini amımın üzerinde gezdirir.

Boğazımdan çıkan inilti hevesli ve tizdir.

Zaten heyecanlanmaya başladım. Bir anda boşalabilirim. "Aman Tanrım. Roc. Dikkatli ol. Ben..."

Ama o dikkatli değil ve sabırlı da değil.

Zevk hızla ve ateşli bir şekilde artıyor ve Roc pes etmiyor. Ellerini uyluklarıma etrafına dolayarak beni açık tutuyor, beni yiyip bitirirken, onu durdurma şansım olmadan beni doruğa ulaştırıyor.

Orgazmın doruğunda kıvranırken James beni kendine çekiyor, ellerini vücudumda gezdiriyor ve titremeler beni sararken.

Gözlerim kapalı, zevki tadını çıkarıyorum, tüm gerginliğim içimden akıp gidiyor.

Ama sonra Roc ayağa kalkıp yaklaşınca yatak çöküyor. Gözlerimi tekrar açtığımda, Roc'un ikimizin üzerinde durduğunu görüyorum, pantolonu düğmeleri açılmış ve açık duruyor, sert penisi ikimizin arasında sallanıyor.

Roc parmaklarını James'in saçlarına geçirip onu kendine doğru çeker. "Sabırsızsın," der ve sonra penisini James'in ağzına sokar.

Roc inleyerek kalçalarını öne doğru salladı. "Kaptan, ağzına girdiğimde, Tanrı'ya daha yakın hissediyorum."

Hızla pozisyonumu düzelterek, Roc her çekildiğinde dilimi onun penisinin alt kısmına geçiriyorum.

"Siktir," diyor ve sanki ikimizin de zevkini kovalıyormuş gibi temposunu artırıyor. "Boğazına boşalmak istiyorum,

bunu yapmamak için gereken kısıtlama." Çıkarır, göğsü inip kalkar.

"Majesteleri," der. "Ödevinizi yaptınız mı?"

Çenemdeki ıslaklığı siliyorum. "Evet."

"O zaman kıcını bana ver." Beni çekip döndürür ve bodysuit'in narin dantellerini yırtarak beni onun için çıplak bırakır. "Kaptan."

"Emin misin, sevgilim?" diye sorar.

"Evet. Beni daha fazla bekletme, James."

Bir şişe peri yağı getirilir ve Roc penisinin başını kıcıma bastırıldığında, yağ sıcak ve kaygandır.

James'in böyle bir yardıma ihtiyacı yok. Ben zaten uyluklarımdan aşağı damlıyorum ve penisinin başı hiçbir dirençle karşılaşmadan amıma giriyor.

Bacağımı kalçasına doladım ve Roc için sırtımı eğdim, ikisini de alabileceğim doğru pozisyonu buldum.

Roc doğru açıyı bulur, bir santim içeri girer ve ben onun etrafında inlerim, o kadar dolu hissediyorum ki patlayacakmışım gibi.

"Nazik ol," diyor James Roc'a ve Roc, "Wendy Darling, sıkı küçük kıcına nazik davranmamı ister misin?" diyor.

Gözlerim ağırlaşır, arzumu güçlüdür ve James'e baktığımda, kaşlarının arasında endişeli bir buruşukluk görürüm. Tırnaklarımı ensesine sürerim ve o benim dokunuşumla titrer, endişesinin bir kısmı kaybolur.

"Bana nazik davranmayın. İkiniz de."

James nefes verir ve cevap olarak heyecanın onun penisinde zonkladığını hissedebiliyorum.

Roc kolunu bana doladı, elini boğazıma koydu ve bir santim daha içeri girdi.

"Yarın ağrısı olsun istiyorum, Kaptan. Vücudu bizim hissimizi hatırlasın istiyorum."

"Kocalarının," diyor James.

"Krallarının," diye cevaplıyor Roc.

Bir heyecan dalgası içimi kaplar. "Evet."

"Onu bayılana kadar sikelim." Roc çıplak omzuma bir öpücük kondurur. "Ve onu her deliğinden damlayacak kadar spermle dolduralım."

"Lanet olsun," diyor James nefes nefese.

"Tanrım," diyorum, onun sözlerinin vaadi klitorisimde tekrar baskı oluştururken.

Eğer evliliğimizin başlangıcı buysa, mutlu ve tatmin olmuş bir eş olacağımı düşünüyorum.

Roc kalçalarını öne doğru iter ve kendini daha da içime gömer. James de aynısını yapar, ta ki ikisi de içime girip beni doldurana kadar.

Böyle de boşalabilirim. Her sinirim ihtiyaçla titriyor.

Çekiliyorlar ve tekrar giriyorlar, birlikte bir ritim buluyorlar, birlikte beni sikiyorlar.

"Oh, lanet olsun," diyorum. Basınç giderek artıyor. Bu sefer zevk daha dolu, daha hızlı, sanki orgazm sadece içimde değil, ruhumun derinliklerinde bir yerde oluşuyor gibi.

James'e sarılıyorum, o da bana sarılıyor ve Roc ikimize de dokunuyor, eli kalçamda, diğer eli James'in saçlarını okşuyor.

Ve birlikte, daha yükseğe, daha yükseğe tırmanıyoruz ve sonra uçuyoruz, zevkimiz yüksek sesli ve ilkel.

Erkeklerim içime giriyor, içime boşalıyor ve ben ikisine de çarparak, gözlerimi yakacak kadar büyük bir zevkin artışı sarsıntısından titriyorum.

Nefesimi veriyorum.

Roc içime derinlemesine girer ve kendi zevkini uzatır gibi orada kalır. James burnumun ucuna bir öpücük kondurur.

"İkinizi de çok seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Siz ikinizden önce aşkın ne olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ediyor James.

Roc bir an sessiz kalır. "Siz ikinizden önce aşktan korkuyordum." Parmaklarını James'in saçlarında gezdirir, sonra aynısını bana da yapar, kulak arkama kaçan bir tutamı yerleştirir. "Artık korkmuyorum."

Doygunluk ve memnuniyet hissine kapılıyorum. Ve çok geçmeden, uykuya dalıyorum.

EPİLOG

ROC

İki Ay Sonra

DÜĞÜNÜMÜZDEN BİR HAFTA SONRA TAÇ GIYDIRILDIM. VE Kaptan artık Karanlık Diyar'ın Işık Gölgesi'nin sahibi olduğu için, onun Kral Naibi olarak taç giymesini talep ediyorum. Karanlık Diyar Yüksek Meclisi buna itiraz etmiyor ve etseler bile, bunu dile getireceklerini sanmıyorum.

Yapılacak çok iş var, ama Wendy ve Kaptan'a balayı için biraz zaman ayıracağıma söz verdim ve boş zaman bulmak neredeyse iki ayımı aldı, ama şimdi sözümü yerine getiriyorum.

Kaptan ve ben, Darkland'ın kuzey kayalıklarında yeni satın aldığımız evin arka terasında, tüylü bir yatakta uzanıyoruz. Burası yazlığımız olacak. Buradaki hava daha temiz, daha ferah. Kız kardeşim Lainey deniz kenarında vakit geçirmeyi çok severdi ve bu bana onu sevgiyle hatırlatıyor.

Gömleksizim, güneş tenimi ısıtıyor.

Kaptan yanımda, yastık yığınlarına yaslanmış, canavarlar ve insanlar hakkında bir kitap okuyor.

"Bana dikkat et," diyorum ona.

"Kitap okuyorum,"
diyor. "Okumayı bırak."

İçini çekip kitabı bir kenara koyuyor ve yanıma uzanıyor. Düşün gecemizden beri içindeki bir şey dinlenmeye başladı. Bazen tüm bunların bir anda patlayıp kanayacağından endişelendiğini düşünüyorum, ama ben hiçbir yere gitmiyorum ve Wendy de gitmeyecek, bu yüzden bize bağlı ve bunu ona her gün kanıtlayacağım.

Vücudumu onun vücuduna doluyorum ve o da bana izin veriyor. "Sevgilimiz nerede?" diye soruyorum.

"Tuvalete gideceğini söyledi ama üzerinden epey zaman geçti."

"İçeri girip onu bulalım mı?"

"Eminim sadece dikkati dağılmıştır."

"Belki." Gözlerimi kapatıyorum, güneşin sıcaklığını ve Kaptan'ın vücudunun benimkine değen sıcaklığını keyifle hissediyorum.

"Sence... farklı mı görünüyor?" diye soruyorum ona. Bir an düşünüyor. "Evet. Aslında." "Teorilerin var mı?"

"Belki bizim saçmalıklarımızdan bıkmıştır."

"Belki de bizim yakışıklılığımızdan bunalmıştır." O burun kıvrır. "Egon sınır tanımıyor."

"Benim tercih ettiğim tek yol bu."

Evin arkasındaki bir kapı gıcırdayarak açılır.

"Darling'den bahsetmişken..." derim.

Verandadan gelir ve tüylü yatağın ucunda durur. Deniz melteminde dalgalanan beyaz bir yazlık elbise giymektedir. Her zamankinden daha parlak görünmektedir.

"Wendy Darling," diyorum. "Nereye kayboldun?"

Yüzünde titrek bir gülümseme var. "Size bir şey söylemem gerek. İkinize de."

Heyecandan patlamak üzere olmasına rağmen, sözlerinde ciddi bir eğilim var.

Dik duruyorum. "Dinliyorum."

Ağzını sıkıca kapatır ve burnundan birkaç kez derin nefes alır. Okyanus dalgalarının sesinin üstünde, kalbinin hızlı atışlarını duyabiliyorum.

"Ne oldu?" diye sorar Kaptan, sesinde endişe belirgindir.

"Hamileyim."

Birkaç saniye boyunca sessiz kalırız.

Wendy ellerini birleştirir. "Bir şey söyle!"

Kafamda binlerce düşünce dolaşıyor. Benim mi? James'in mi? Muhtemelen James'in ama önemi yok çünkü her halükarda benim olacak. Berbat bir baba olacağım ama her gün bir önceki günden daha iyi olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Kaybettiğim ailemi ve kazandığım ailemi düşünüyorum ve... ağlıyor muyum?

Evet, evet, sanırım ağlıyorum.

James'e bakıyorum, ağzı açık kalmış. "Tebrikler, Kaptan."

"Ben mi? Ama biz bilmiyoruz..." Nefes alır. "Üçümüze de tebrikler." Ayağa kalkar ve Wendy'yi kucaklar. Ben de yataktan inerim ve aynısını yaparım, ikimiz de onu kollarımıza alıp boğarız.

"Sen harika bir anne olacaksın," diyorum ona.

"İkinizi de seviyorum," diyor gözyaşları içinde. "Ama çok korkuyorum."

"Üçümüz birlikte bir şeyler başarabiliriz, değil mi?" diyorum.

Birlikte gülüyoruz, güneş ufka doğru batıyor. Yüzlerce yaşımdayım.

Ama şimdi, bu anda, hayatımın nihayet başladığını hissediyorum.

TEŞEKKÜRLER TEŞEKKÜRLER ÇOK TEŞEKKÜRLER OKUDUĞUN
İÇİN BU KÜÇÜK IKRAM İÇİN

Devourer serisinin yeni bölümü! Bu kitabı yazmak gerçekten niyetim değildi. İlk bölümü Substack için bonus sahne olarak yazdım (gelecekteki bonusları kaçırmamak için [abone](#) olmalısınız!) ve sonrasında gelenleri düşünmek çok hoşuma gitti. Dark & Darker Still'i okuduysanız, bu sonun nasıl başladığını görebilirsiniz!

Bildiğim kadarıyla, bu Roc, Hook ve Wendy için son bölüm, ama asla asla demem ve ilham gelirse gelecekte bir veya iki bonus sahneye kesinlikle hayır demem.

Substack, güncel bilgileri takip etmek ve kitap eğlencesine katılmak için özel fırsatları öğrenmek için en iyi yerdir.

NIKKI ST. CROWE'NİN DİĞER ESERLERİ

DEVOURER DUOLOGY

[Devourer of Men](#)

[Devour the Dark](#)

Devour the Snake

VANE & ROC'UN KÖKEN HİKAYESİ

[Karanlık ve Daha Karanlık](#)

VICIOUS LOST BOYS SERİSİ

[Asla Kral Karanlık](#)

[Olan](#)

[Onların Vicious Darling](#)

[Fae Prensleri](#)

ÖFKE VE YAĞMUR ÜÇLEMESİ

[Acımasız İblis Kral](#)

[Günahkar İblis Kral](#)

[İntikamcı İblis Kral](#)

[Öfke ve Hükümdarlık Omnibus](#)

ROMAN HANESİ

[Karanlık Vampir Laneti](#)

GECE YARISI LİMANI

[Sıcak Vampir Komşu: Birinci Sezon Sıcak](#)

[Vampir Komşu: İkinci Sezon Sıcak Vampir](#)

[Komşu: Üçüncü Sezon Sıcak Vampir](#)

[Komşu: Dördüncü Sezon Sıcak Vampir](#)

[Komşu: Beşinci Sezon](#)

[Kanla Islanmış Sırlar \(Midnight Harbor Omnibus\)](#)

BONUS SAHNE ANTOLOJİSİ

[Mürekkep ve Tüyler](#)

YAZAR HAKKINDA

NIKKI ST. CROWE, Amazon'da en çok satan seri *Vicious Lost Boys* dahil olmak üzere birçok romantik fantastik romanın yazarı ve *USA Today'in* en çok satan yazarlarından biridir.

Kötü adamların kızları ele geçirmesi ve kızların güç kazanması hakkında yazmadığı zamanlarda, Nikki kocası ve kızıyla birlikte Michigan Gölü kıyısında mükemmel gün batımını izlerken bulunabilir.

NIKKI'NIN WEB SITESİNİ ZİYARET EDİN:
www.nikkistcrowe.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM